

İşçi sınıfının çözümü için bağımsız bir sosyalist odak gerek! Kaybedecek vakit yok!

Sayfa: 9

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, HT Solar ve Fontana Kalıp, Gebze Smart Solar, Darca Sarkuysan, Bursa Tofaş ve Oyak Renault, Çerkezköy PAS South fabrikalarından, Manisa'dan metal, Ankara'dan Yemeksepeti, İstanbul İkitelli'den market, Gebze'den kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Nisan 2022 / Sayı: 151

Fiyat: 1 TL

DIPTEN GELEN DALGA 1 MAYIS'A!

İŞÇİLER EMEKÇİLER SINIF SİYASETİNE!

İş aş hürriyet için 1 Mayıs'a, sınıf siyasetine, partiye, devrimci mücadeleye!

Türkiye siyaseti düzen partilerinin kayıçkı kavgasıyla oylanırken, Erdoğan'ın karşısında Millet İttifakı'nın kimi aday çıkacağına dair tüm medya kanallarında adeta toto oynanırken ülkenin geleceğine damgasını vurmaya aday bambaşka bir güç ortaya çıktı: İşçi sınıfı! Ocak ve Şubat aylarında metal, tekstil, petrokimya, gemi söküm, mağaza market işçileri, kuryeler, sağlık emekçileri ardı ardına mücadele sahnesinde yerlerini aldılar. İşçi sınıfı sahneye çıkmıştır. Bu işçi sınıfı devrimcileri için, Devrimci İşçi Partisi ve Gerçek gazetesi için sürpriz değildir. Bekliyorduk. Haber vermiştik. Mevzilenmiştik. Dipten gelen dalga yüzeye çıkıyor dedik. Şimdi bu dalgayı yükseltmenin, 1 Mayıs'a taşımamızın ve ülkenin siyasetine işçi sınıfının damgasını vurmamızın zamanıdır!

Mücadeleler içinde kazananlar oldu, kaybedenler oldu. Ama onca baskı, zulüm karşısında olanca elverişsiz koşullarda mü-

cadele eden, işgal, grev, direniş yapan işçiler için gönül rahatlığı ile galiptir bu yolda mağlup diyebiliriz. Çünkü hiçbir mücadele bitmiş değildir. Yeni ve daha büyük bir mücadele dalgası bizleri beklemektedir. Kazanımlarımızdan güç alacağız, her mücadeleden ilerisi için dersler çıkaracağız.

Kuvvetle muhtemel ki hayat pahalılığına, işsizliğe ve asgari ücretin açık ücreti olmasına karşı ekmeğe mücadelesi büyüyecek, işgaller, grevler, direnişler yayılarak, genel grevi gündeme getirecek, keyfi baskıcı yönetim olan istibdad rejimine karşı hürriyet mücadelesi büyüyecektir. Bu mücadelelerin zaferini hazırlamak, sınıf mücadelesini kent yoksulları, enflasyondan ağır zarar gören küçük esnaf, mevsimlik işçiler ve yoksul köylüler, eşitlik isteyen kadınlar, gelecek kaygısı içindeki gençler, ezilen Kürtler, Aleviler ve baskı gören herkes için etrafında kenetlenenleri bir güç merkezi haline getirmek de işçi sınıfının

ve emekçi halkın öncülerinin görevidir.

Bu görev örgütlü olarak, birlik olarak, sınıfını bilerek ve safları sıkılaştırarak başarılır. Örgütlü olmak, örgütlü hareket etmek saldırılara karşı direnmenin de haklarımızı kazanmanın da şartıdır. Hak ettiğimiz zamları almak için nasıl işyerlerinde sendikalarda örgütleniyorsak komiteler kuruyorsak, istibdadın ve emperyalizmin zincirlerini kırmak, hak ettiğimiz ülkeyi ve dünyayı kazanmak için de işçi sınıfının siyasi partisini inşa etmeliyiz! Sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız bir sınıf siyasetinde birleşmeliyiz!

Devrimci İşçi Partisi tüm işçi sınıfı ve emekçi halk öncülerini düzen siyasetinin figüranları olmayı reddetmeye, siyasetin baş aktörleri olarak sahnede yer almaya ve ülkenin geleceğine damga vurmak için 1 Mayıs'ı örgütlemeye, DİP saflarına, sınıf siyasetine ve devrimci mücadeleye çağırıyor!

5 Armağan Tulun: Hak verilmez alınır!

8 Levent Dölek: AKP kendine Ortodoks!

11 50. yıldönümünde Kızıldere

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

HT Solar örgütlenmenin birlik olmanın mücadelesini yıllardır veriyor vermeye devam edecek. Toplu iş sözleşmemiz en iyi şekilde sonuçlandı. Çünkü biz yıllardır fabrika içinde birlik beraberlik sağlayarak sendikamıza güvenerek, şubemizi de arkamızda hissederek daha da güçlendik. İş veren bizim örgütlü mücadelemizi bildiği için

bu sene çoğunluk tespitimize itiraz etmedi. Asıl gücümüze, masada anlaşamaz isek en büyük silahımız olan grev hakkımıza dokunamadı...

Bizim kendi taslağımızın çok üstünde bir sözleşme imzalandı artan ekonomik sıkıntılarımıza ülkede her gün yağın zam fırtınasına alım gücümüzün bittiği bir noktada bir nebze olsun ilaç gibi geldi, tüm

arkadaşlarımız örgütlü gücümüzü bir kez daha hissetmenin gururunu yaşıyoruz. Buradan tüm işçi kardeşlerime sesleniyorum örgütlenin sendikalı olun güçlü olun.

Önümüz 1 Mayıs ve biz sokaklarda, meydanlarda örgütlü mücadelemizi sürdürmeli tüm işçiler olarak birleşmeliyiz. Birlikte olursak yan yana olursak örgütlü olursak kazanırız. Nasıl Kavel işçileri kazandıysa bizlerde kazanacağız. 1 Mayıs emeğin, ekmeğin sömürülenin ezilenin bayramı kadınıyla erkeği ile çoluk çocuğuyla bayramımıza sahip çıkmalı ve meydanlarda yerimizi almalıyız.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!
İnadına sendika inadına DİSK Birleşik Metal İş!

Tuzla Fontana Kalıp'tan bir işçi

İnsan kalmanın tek yolu insanlık dışı bu sisteme karşı savaşımdır

Tuzla Fontana Kalıp'tan bütün işçi ve emekçilere selam olsun. Her işçi gibi ben de, bir metal işçisi olarak en çok yakındığımız zamları yazmak istedim dostlar. Sendikalı sendikasız bütün işçiler olarak maaş zammımızı almadan bütün gıda ve yakacak giderlerimizi hesap etmekten yorulduk. Her fırsatta kendiyi ve verdiği zamları övünen hükümet kaşıkla ve verip kepçeyle almaya devam ediyor ama hata bizlerde dostlar. Her yıl aynı senaryoyu yaşıyor, zammı alıyoruz, faturalarla ve tükettiklerimizle geri veriyoruz. Hiç sesimizi çıkarmadığımızda daha da zor geçinmeye başlıyoruz. Devlet bizi sermayenin

önüne atıp bırakıyor, biz örgütlülüğümüzü sağlayamadığımızda daha da dibe çöküşümüz devam ediyor. Birlikte olup bu bozuk düzeni yıkmadıkça insanca yaşam mümkün değil dostlar. Her yıl maaş zammının peşinden işneden ipliğe zam, bu kısır döngü devam edecek ama kendi sosyal devletimizi kurduğumuz zaman

kendimiz için üreteceğiz, kendimiz için adil olanı almaya başlayacağız. Mevcut siyasi partilerin yalan söylemlerine kanmadan birbirinden farkı olmayan yöneticileri seçmeyi bırakıp kendi işçi devletimizi kurduğumuzda sefalet paralarına değil insanca bir ücretle insanca yaşamaya başlayacağız işçi dostlar.

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

KDV indirimleri mutfaktaki yangını söndürmez

Dostlar herkese merhaba. Ben Gebze'de bulunan Smart Solar fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamızda sendikal çoğunluğu sağladık, yetki belgemiz de geldi. Şimdi bir yandan örgütlülüğümüzü koruyor bir yandan da yetki itirazı davasının sonuçlanmasını bekliyoruz. Tabi ki sorunlarımız fabrikalarda yaşadıklarımızdan ibaret değil. Birçoğumuzun bildiği üzere hükümet bu günlerde konut, gıda, sağlık da KDV indirimi gerçekleştirdi. Bu indirimlerle halkın kullandığı birçok ürün KDV'si %8'e indirildi. Gel gelelim bunun bizim için bir yararı oldu mu olacak mı bir bakalım. Ocak ayında asgari ücrete zam yapılmıştı ama hemen ardından temel gıdadan akaryakıtı kadar yine birçok ürüne zam geldi. O da yetmedi TL, Dolar'a karşı çok büyük değer kaybetti ve enflasyona ezildikçe ezildik. Sendikalı arkadaşlarımız bu enflasyona karşı bir nebze direnir dedik ama o da olmadı. En yakın örnek bugün Petrol-İş'in yeni imzaladığı (sözleşme 4.000 işçiyi ilgilendiriyor) sözleşmedir. Bu

sözleşmenin ücret oranlarının düşük olmasından daha mühim olanı sözleşmenin 3 yıllık olarak imzalanmasıdır. Her geçen gün yükselen enflasyona karşı MESS ile sözleşme imzalayan Türk Metal ve Birleşik Metal üyesi arkadaşlarımız bile geçim derdini dindiremezken, birçok sektörde sendikasız çalışan işçilerin hali haraptır. Yükselen enflasyona karşı KDV indirimi bir ağır kesici niteliğinde bile olmayacaktır. Çünkü KDV demek her üründe devletin hazineye aktardığı pay demektir. Bu hazine milyarlarca lira yolsuzluklarla (128 milyar lira bir anda hiç edilmişti) erimiş, istibdat rejiminin patronlarına (beşli çete) karşılıksız hibeler ile sonuna kadar açılmış. Hazinenin doldurulması içinse yine milyarlarca lira devlete borcu olan patronlar (Demirören'in hala Ziraat bankasına 750 milyon TL borcu var ve tek kuruş ödemiş) göz ardı ediliyor. İşçinin ekonomisi ortada ücretler enflasyona karşı her sektörde erirken hükümet ne Dolar'a ne patronlara söz geçirememişken,

özelleştirmeci bir ekonomi ile bize yapabildiği tek şey küçük bir KDV indirimi oldu. Fakat ne yazık ki bu yapılan KDV indiriminden dolayı oluşan bütçe açığı sermayeden alınacak vergilerle kapanmadığı sürece bunun bedeli de yine biz işçilere kesilecek. Bu durumda oluşan açığın kapanması iki şekilde mümkündür: ya para basılacak yada devlet borçlanacaktır. Her iki durumda da enflasyonun artması bizim mutfaktaki yangınında büyümesine yol açacak.

Durum bellidir suçlu da çok uzakta değildir. Bu hükümetin ekonomi mantığı serbest piyasa mantığıdır ülkemizi yöneten parti bir patron partisidir. Dolayısıyla yaptıkları her şey patronların çıkarıdır. Ancak bu düzen böyle geldi böyle gider diyemeyiz, Türkiye işçi sınıfının tarihi tam da sömürü çarklarının hızlandığı zamanlarda patronların bu düzenini alıp başına çaldığı başarılı mücadelelerle doludur. Sendikalaşmaya ve örgütlenmeye devam ederek işçi sınıfının yumruğunu masaya hep beraber vuralım.

Darıca Sarkuysan'dan bir işçi

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın Taksim!

Merhaba dostlar; ben Sarkuysan'da çalışan bir işçiyim, önceliğimiz 1 Mayıs ve Taksim. Dünyada ve ülkemizde işçi sınıfına dönük saldırıların had safhaya varıldığı günlerdeyiz, kapitalistlerin daha fazla kar dürtüsüyle geliştirdiği sömürü biçimleri ve buna uygun olarak yapılan yasal düzenlemeler, işçi sınıfının zaten kötü olan çalışma ve yaşam koşullarını her geçen gün daha da ağırlaştırıyor. İşçi sınıfına vahşi kapitalizm sömürü koşulları dayatılıyor. Ve yüz yılı aşkın mücadelesiyle elde ettiği kazanımları birer birer gasp ediliyor. Biz istiyoruz ki bu memlekette yapılan her iş üç beş sömürgecilerin değil fabrikaları dolduran milyonlarca işçinin ve emekçinin yarınlar olsun. Biz bu yüzden diyoruz ki 1 MAYIS'ta irademiz Taksim olsun.

Yaşasın 1 Mayıs Yaşasın Taksim!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

1 Mayıs'ta sınıf siyasetinde birleşelim

İki yıllık aradan sonra bu sene 1 Mayıs'ı hep beraber alanlarda kutlayacağız. Bu sene Ocak ayından başlayarak 2 ay boyunca birçok sektörden sınıf kardeşimiz hak verilmez alınır diyerek fabrikalarını işgal ettiler, fiili grevler yaptılar. Hakkımızı söke söke almak için nasıl mücadele etmemiz gerektiğini gösterdiler. Ne bir kurtarıcı beklediler ne de seçimlerin gelmesini beklediler. Arkadaşlarımız işçi sınıfının mücadele yöntemlerini kullanarak işgalle grevle direnişle kendi göbeklerini kendileri kesmeyi seçtiler. Birçoğu taleplerini elde etti, bazı mevzuilerde ise devlet

kolluk güçlerini arkadaşlarımızın üstüne saldı. Fakat her ne olursa olsun bu mücadelelerin her biri çok öğretici oldu. Sınıf mücadelesi her zaman söylediğimiz gibi hem bir mücadele hem de bir okul olmaya devam ediyor. Bu tekil işyerlerinden, fabrikalardan yükselen mücadelelerin birleşmesi gereken yer sınıf siyasetidir. İşte bu 1 Mayıs'a sınıf siyaseti damga vurmalıdır. Bundan önce hangi partiye oy verdiğimizden bakmadan iş, aş, hürriyet için alanlarda buluşalım. Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için sınıf siyasetinde birleşelim!

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

Bu gidişi patrona ve yönetimine karşı tek ses olursak değiştiririz!

Merhaba dostlar, ben Manisa'da kadınların çoğunluklu olduğu bir metal fabrikasında çalışıyorum. Fabrikada ben dahil işinden memnun olan insan hemen hemen yok. Sadece fabrikada da değil, sokaktaki çocuk, mahalledeki tanıdık, eş, dost, akrabalar kimse hayatından mutlu değil. Yan yana geldiğimiz insanlarla normal bir konu konuşamaz olduk. Herkesin dilinde ekonomi, geçim sıkıntısı var. Bu mutsuzluğun en büyük sebeplerinden biri çalışma hayatlarımızın bu kadar ağır olması. Şimdilerde nasılsa işçiler günleri saymaz, hesap tutmaz diyerek maaşlar eksik yatıyor. Bu durum işyerinde sürekli bir huzursuzluk ortamı yaratıyor. Başlarda maaşımızın eksik yattığını söylemeye gidiyorduk ama şimdi onu da boşverdik. Çünkü gittiğimizde nasıl oluyorsa haklıyken birdenbire haksız çıkıyoruz. Kaç

tane insanın içinde hiç düşünmeden rencide edici konuşuyorlar. Hatta geçenlerde hakkını arayan bir arkadaşımızı iftira atarak çıkardılar. İki kuruş tazminatı ödememek için kırk takla atıyorlar. Patronların yalakalarıyla içimizde bizi avlamak için pusuya yatmış resmen. Artık aldığımız maaşı da geçtik hiç değilse kafamız rahat çalışalım istiyoruz. 20 dakika yemek molası, yemeklerin yetersiz olması, lavabo sorunu daha bunlara gelmedim bile. Velhasıl kelam buraya yazmak ile bitmeyecek kadar sorun var. Hem hayatın kendisinde hem iş yerinde. Biz bunca derde bir çözüm olarak sendikalaşmak gerektiğini düşünüyoruz. Tek tek yönetimin karşısında sesimiz gür çıkamıyor, ama kalabalık olduğumuzda tüm fabrika tek ses olduğumuzda biliyorum sesimizi kesemeyecekler.

Gebze'den bir metal işçisi

Gücümüz birliğimizden gelir!

Merhaba yoldaşlar. Ben Gebze'de bir telefon fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamız yaklaşık bir buçuk yıl önce kuruldu. Benim çalışmaya başladığım ilk zamanlarda çay molalarını çalıştığımız alanda geçirmek zorundaydık. Molamızı istediğimiz yerde geçirme hakkımızı gasp ediyorlardı. Çalışırken oturduğumuz sandalyeleri yerdeki bir çizgiye sabitlememizi istiyorlardı. Rahat çalışmıyorduk. Biz bu iki sorunu da bir araya gelerek çözdük. Hem mola hakkımızı kazandık hem de yerdeki çizgiyi sildirdik.

Koronanın artmasıyla bizim fabrika da salgından etkilendi. Bir gün temaslı olduğu için yirmi beş kişi teste gitti. Test olduktan sonra izolasyon süreci geçirmesi gerekirken üretime geri döndü. Ve bu arkadaşların içinden beşi pozitif çıktı. Üretim aksamasını diye işçilerin sağlığını hiçe saydılar. Ama test olan beyaz yakalıları eve yolladılar. Daha sonra iş yerinde bir toplu zehirlenme yaşandı. İş kazası oranı yüksek görünmesin diye sadece 10 işçi hastaneye sevk edildi. Geri kalan işçiler ağrılar içinde çalışmaya devam etti. İş yerinde geçenlerde hastalanan bir arkadaşımıza iş yeri doktoru 2 gün rapor verdi. Daha raporu sisteme geçirmeden iptal ettirip arkadaşımızı fabrika kapısından

geri döndürdüler.

Son bir buçuk ay içerisinde küçülmeye gidiyoruz, ekonomik sebepler diyerek yetmişin üzerinde işçiyi aniden, kış ortasında işten çıkarttılar. Arkadaşlarımızın çoğu hala iş bulamadı. Tasarruf edeceğimiz diyerek bizim kullandığımız karton bardakları ve kağıt havluları kaldırdılar. Sanki ekonomik krizin sebebi işçilerimiz gibi faturasını yine bize kestiler.

Küçülmeyle birlikte baskılar yoğun bir şekilde arttı. Yöneticiler başımızda bekleyerek sürekli sayı baskısı yapmaya başladı. İşçileri de istemediği halde "hadi arkadaşlar telefon gelmiyor, sayı çıkmıyor" diye bağtırtmaya başladılar. Bunu da özellikle sesi çok çıkmayan ar-

kadaşlara yaptırıyorlar. Daha yüksek sesle bağır diye zorluyorlar.

İşten atılma korkusu ve ekonomik krizin oluşturduğu kaygılar yüzünden işçiler de bu baskılara boyun eğmek zorunda kalıyor. Ama aslında biz örgütlendiğimizde haklarımızı söke söke alabiliyoruz. Mola hakkımızı kazandığımız gibi.

Fabrikadaki küçülmenin ya da ekonomik krizin sebebi işçiler değildir. Faturasını da biz işçilere kesemezler. İşçi sınıfı birlikte hareket ettiği sürece ve örgütlendiğinde patronların bu sömürü düzenini de başlarına yıkmayı bilecektir. Çünkü gücümüz birliğimizden gelir. Bu 1 Mayıs'ta da işçi sınıfı olarak birliğimizi alanlarda gösterelim. Yaşasın 1 Mayıs!

İstanbul'dan bir kadın işsiz

İşsizlik bu düzenin sorunudur ve bu sorunun üstesinden örgütlü mücadele ile gelinir

Merhabalar,
Ben yaklaşık 3 ay önce Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesinde deneme süresinde işten çıkarılan bir işçiyim. Deneme süreçleri alışageldiğimiz bir durum olmakla beraber amacını da aşmış durumda. Ama ben çıkarıldıktan sonrasını anlatmak istiyorum. Sonrası psikolojik bir çöküş, aynı zamanda da tam bir mücadele serüveniydi. Hiç vakit kaybetmeden, çalışabileceğimi düşündüğüm bütün fabrikalara başvurudum. Beklentim yüksekti. A fabrikası daha yeni 50 kişiyi çıkardı derken, B fabrikası 500 kişiyi çıkardı. C fabrikası alımlar durdu derken, D fabrikası ise kadın işçi alımı yapmıyordu dedi. Ben böyle böyle alfabeyi tü-

kettim. Çok araştırdım işçi alımı olduğunu duyduğum fabrikalara başvuru yapmaya gittiğimde ise yine kadın alımı olmadığı cevabıyla karşılaştım. Bu deneyim benim için de bir ilkti çünkü ilk defa iş bulamıyordum. Alternatifleri zorlamaya başladım iyice. Fakat fabrikaların bazılarının ya ikamet ettiğim bölgeye servisi olmuyordu ya da tahsilim sorun oluyordu. Bu arada geçmiş zaman kullandığıma bakmayın hala işsizim ve mücadele etmeye devam ediyorum. Ülkemizin ekonomik durumu herkesin malumu. Özellikle işçi sınıfının temel ihtiyaçlarını bile karşılamakta zorluk çektiği bu dönemde iş bulmak herkes için elbetteki çok zor. Fakat kadın işçi olmak çok daha

zor. Ve kadının üzerindeki ekonomik ve psikolojik şiddet çok daha fazla hissedilir durumda. Önceki çıkarıldığım fabrikadan bir tane bile erkek işçi çıkarılmazken (ki çıkarılmasın) sadece kadın işçiler çıkarıldı ve bu böyle devam ediyor. Dediğim gibi bu zor dönemlerde işçi olmak zor ama kadın işçi olmak daha da zor. Unutulmamalı ki, işsizlik de özel olarak kadınların işsizliği de bu düzenin yarattığı bir sorundur ve işsizliğe karşı mücadele etmek için bu düzene karşı örgütlü bir şekilde mücadele etmek gerekir. Ben bir kadın olarak ve işçi olarak örgütlü bir şekilde mücadele etmeye devam edeceğim. Ve buradan tüm işçi kadınlara selam olsun.

Çerkezköy Pas South direnişinden bir işçi

Açın gözünüzü. Kendinize sorun ve deyin ki; Neden işverenler sendikaya bu kadar karşı?

Merhaba, ben PAS SOUTH firmasında covid 19 ve iş olmaya bağlı daralma sebebiyle işten çıkarılan arkadaşlardan sadece biriyim. Tabii ki bunlar bahane. Bizler Petrol-İş sendikasına üye olduğumuz ve arkadaşlarımızı örgütlediğimiz için tüm emekleri yok sayılan insanlarız. İşveren 17 Şubat sabahı 20 işçiye sigorta başlangıcı yapıp öğlen bizleri küçülmeye gidiyoruz diyerek işten çıkarttı. Bugüne kadar hakkımız için çok uğraştık, gerçekten bizlerin tek derdi emek sömürüsüne dur demekten başka hiçbir şey değil.

Her zaman dile getirdiğimiz

bir şey vardır ki o da sendikaya üye olmak bir çalışanın yasal ve anayasal hakkı iken nasıl oluyor da işverene hiçbir engel konulmuyor.

Bizler haklarımızı daha iyi konuma getirebilmek için sendikaya üye olup ekmeğimizden edildik ve ekmeğimiz uğruna çadır kurup hakkımızın peşinden giderken işverenin sıklıkla ağlayan bir çocuk misali kapımın önündeler, rahatsız ediyorlar diye günün her yarım saatinde bir devletin polisini arayıp bizleri şikâyet ederken bizler direnip sabır örneği göstermeye devam ediyoruz.

İşte en çok da buna üzülmüyor

ve üzülmüyoruz. Suç olmayan bir iş yaparken suçluymuş gibi sürekli uyarılmak, sürekli şikâyet edilmek inanılmaz zor. Fakat bilsinler ki evet boynumuz kıldan incedir polisimize askerimize ancak bizi yıldırılmazlar.

Şu an bu ekonomik koşullarda geçinebilmek her işçinin bildiği üzere çok zor. Bunu işveren anlamaz çünkü sendika demek onun kendi cebine sokacağı paradan sizlere, bizlere vermesi demek.

Tek bir isteğim var işçi emekçi arkadaşlarım. Açın gözünüzü. Kendinize sorun ve deyin ki; Neden işverenler sendikaya bu kadar karşı?

Görmüyor musunuz ceplerine giren tomar paraları sizlere ondan 3 kuruş fazla vermek istemiyor. Sizleri kimse savunsun istemiyor. Çalışana kapı çoktur. İşse iş ekmeğe ekmeğe. Korkmayın birleşin, çünkü birleşen işçiler yenilmezler.

Bursa TOFAŞ fabrikasından bir işçi

Çip krizinin faturası işçiye kesilemez! İşten çıkartmalara hayır!

Tofaş'ta çip krizi devam ediyor. Egea hatları haftada iki gün çalışma yapıyor. Bazen bir hafta üretim yapılmadığı oluyor. Fabrikada işçi çıkarma olabileceği konuşuluyor. Sendika toplu işçi çıkartma olmayacağını söylüyor ama, her cuma performans düşüklüğü nedeniyle 5-10 arası işçi işten çıkartılıyor. İşçiler olarak diken üstündeyiz, ekonomi berbat, hayat şartları her geçen gün daha da zorlaşıyor. Çalışma olmayan günlerde maaşlar %76 ile ödeniyor. Ay sonunda ücretler yarı yarıya düşüyor. Geçim derdi, hayat şartları işçiler üzerinde çok kötü etki bırakıyor. Psikolojik olarak, herkes gergin ve sinirli, hem sendikaya hem AKP hükümetine karşı tepkililer! Artık

her şeye dış güçler deyip işin içinden sıyrılamazlar.

Tofaş, Peugeot ile Fiat Chrysler birleşmesi ile Stellantis adını aldı. Firma değişiminden sonra Tofaş'ta üretimden yönetim şekline kadar birçok değişiklik yapıldı. Yakın zamanda fabrikada çıkışların açılacağı konuşuluyor. Teşvik olarak çıkmak isteyen işçilere 5 maaş kadar prim verileceği konuşuluyor. Çıkmak isteyen elbette ki vardır. Ama yönetimin beklediği kişi sayısı çıkmazsa, işçiler istemediği hâlde işten çıkartılırsa o zaman Türk Metal sendikası arkamızda duracak mı göreceğiz! Ne olursa olsun işten çıkartmalarla krizin faturasının bizlere kesilmesine müsaade etmemeliyiz!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Tek çözüm zamlara ve işsizliğe karşı birlik içinde mücadele etmek!

OYAK Renault'ta fabrika yönetimi 24 Mart - 4 Nisan arası tedarik sorunu nedeniyle üretim yapılmayacağını açıkladı. İzin zamanları maaşlar %76 üzerinden yatmaya devam ediyor. Sözleşmeden sonra üretim duruşlarından dolayı tam maaş alamadık. Aldığımız zam bizi bir nebze de olsa rahatlatacak derken maaş kesintisinden ve enflasyondan dolayı ay sonunu getire-

memeye başladık. Ücretlerin %76 ödenmesinden ve sendikanın bu konu hakkında hiçbir şey yapmamasından dolayı herkes sendikaya tepki gösteriyor. Türk Metal sendikası yüzyılın zammı diye övüne dursun. Bu zam Renault işçisinin cebine girmiş değil. Her sözleşme döneminde olduğu gibi aldığımız zam enflasyona yenik düşüyor. Net ücretler açıkl sınırının altında kalıyor. Borçları ödeyebilmek için temel gıda harcamalarımızdan kısıyoruz. Geçim sağlamakta zorluk çekiyoruz. Fakat bu durumu değiştirmek, insanca yaşayacak ücretler almak için tek tek, fabrika fabrika işçi sınıfı olarak örgütlenerek birlik halinde mücadele ederek kazanabiliriz.

Ankara Yemeksepeti'nden bir motorlu kurye

İşçiler olarak birbirimize destek çıkmazsak patronların umurunda olmayacak

Merhabalar herkese, Ben Yemeksepeti'nde motorlu kuryelik yapıyordum. Geçen sene Şubat'ta birde 8 saatte yan haklar (paket parası) ile beraber aldığım maaş 6.500 iken bu sene yüzde 50 asgari ücret zammına rağmen, korkunç enflasyona rağmen, bu artan kalles fiyatlarına rağmen, geçen sene 6 lira olan akaryakıtın şimdi 25 lirayı geçmesine rağmen, iki teker üstünde olmamıza rağmen, ölümle burun buruna olmamıza rağmen Şubat'ta birde aldığım maaş yan haklar ile beraber 10 saat çalışmama rağmen 5.100 lira.

Zam yapılmadı. İşçiye düşmanlık yapıldı. Sebepini çok iyi biliyoruz çünkü işveren taşeron model olan esnaf kuryelik sistemine bir an önce geçmek istiyor. Bu sayede SGK yemek ekipman iş güvenliği yakıt vs. umurunda olmayacak ama para kazanacak!

İşte bizler aslında bunun için de direndik çünkü esnaf model bütün giderlerin kuryeye yük-

lendiği ve ölüme itildiği bir model. Kuryeler attığı paket başına ücret alacaklar paket atmadıkları zaman para alamayacak ve en önemlisi de kaza vs. durumlarında işe gelmedi mi kimse ona işsizlik ödeneği vermeyecek. İşin en kötü yanı ise SGK'lı çalışan bir kuryenin 8 saatte aldığı parayı esnaf kurye kardeşlerim 16 belki de 18 saatte alamayacak.

Yani anladığımız gibi aslında bizler için en önemli olan en değerli olan zamanımızı çaldı patronlar, yani biz köle olmaya zorlanıyoruz. Hayat şartları bu kadar zorlaşmışken kimin diken

üstünde olduğu kimin umurunda olacak? Yarın ben 1.200 lira olan kiramı, gelen 1.030 lira doğalgaz ve 350 lira olan elektrik faturamı veremezsem kim verecek? Kim sesimizi duyacak bu düzene kim dur diyecek.

Bence bizler işçiler olarak birbirimize destek çıkmazsak patronların umurunda olmayacak.

Biz işçiler çalışanlar direnenler çok değerliyiz her şeyin en iyisine en güzeline layığız, hepimizi seviyorum, saygılar.

Yaşasın işçiler ve motorlu kuryeler!!!

Gebze'den bir kafe işçisi

Açlığa, işsizliğe, yıldırımlara, uzun iş saatlerine ve tüm haksızlıklara karşı yaşasın onurlu mücadelemiz!

Merhaba dostlar, ben Gebze'de keyfi işten çıkarmaların, güvencesiz ve esnek çalışma koşullarının, uzun mesai saatlerinin yaygın olduğu kafe sektöründe çalışan bir işçiyim. Pandemi ekonomide krizle birlikte ücretsiz izne tabi tutuldum, açlık sınırının çok altındaki nakdi desteğe mahkûm edildim. Kendi imkanlarımla aşmaya çalıştığım bu süreçten sonra durum hiç de değişmedi. Ekonomik krizin daha da derinleştiği bu dönemde, kazandığım para günden güne erimeye devam ediyor.

Baharın gelmesiyle doğanın güzelliği hareketsizliği reddederken, bu zaman benim ve bu sektörün işçilerinin en yüksek tempoda

çalıştığı zamanlar oluyor. Günün en verimli saatlerinde 10-12 saat çalışmaya mahkûm ediliyor. Bunun en çok hissedildiği turizm bölgelerinde ise durum çok daha vahim. Her yılı hasarlı bir şekilde kapatan turizm sektörü bunun faturasını işçilere keserek, işten çıkarma veya ücretsiz izne çıkarma gibi uygulamalara gidiyor. Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Aksoy başta olmak üzere birçok patron kendi otellerinde, yüksek maaş, asgari çalışma saatleri gibi vaatler sunarken "bu aralar yoğunuz biraz idare et" söylemleri ile tüm sezon 12 saat çalıştırıp işçilerin mesai ücretlerini vermiyor.

16 yaşında lise stajı diye 12 saat çalışmaya mecbur bırakılan

öğrencilerden, lojman diye bir odada 4-6 kişi kalmaya zorunlu kılınan emekçilere kadar, emeğin her ortamda yoğun olduğu ve sömürüldüğü bu sektörde, insanca şartlarda çalışmak ve haklarımızı almak için bir araya gelmeli, her alanda olduğu gibi yine mücadele etmeliyiz.

En küçük kafeden en büyük otele kadar, her birlik olduğumuzda ne kadar güçlü ve kalabalık olduğumuzu hatırlamalı, her renkten açan çiçekler gibi bir araya gelip kendi baharımızı getirmeliyiz. Açlığa, işsizliğe, yıldırımlara, uzun iş saatlerine ve tüm haksızlıklara karşı yaşasın onurlu mücadelemiz!

İstanbul İkitelli'den bir zincir market işçisi
Mutfağındaki yangın, meşalene ateş olsun!

Merhaba emekçi arkadaşlarım, yoldaşlarım! Sizlere İstanbul'da bir zincir markette çalışan bir market işçisi olarak sesleniyorum. Ekonomik krizi iliklerimize kadar hissettiğimiz bu günlerde, düşük ücretlerle çalışan ve evini, ailesini geçindirmek zorunda olan işçi ve emekçilerin kanamakta olan yaralarından bir tanesinden, market fiyatlarından bahsetmek istiyorum. Gelen zamların yanında KDV indirimi adı altında esamesi okunmayacak kadar cüzi oranlarda indirimler yapılacağını televizyonlardan müjdeleyenler nede her hafta temel tüketim maddelerine gelen aşırı zamlara sesini çıkartmıyor. Bundan birkaç yıl öncesine kadar belli sayıda ürüne azar azar gelen fiyat artışları yerini, son aylarda marketlerdeki ürünlerin en az yarısını kapsayacak şekilde ve akla mantığa sığmayacak oranlarda zamlara bıraktı. Bunu görebilmek için o etiketleri değiştiren işçilerden olmanıza gerek de yok. Haftada bir kere markete uğrayan apolitik bir vatandaş bile bunu fark ediyor ve bu yangının kendi mutfağına da sıçradığını anlayıp politize oluyor.

Kasadan geçirdiği birkaç parça ürün için bile cebinden çok fazla para çıkarmak zorunda kalan insanlar, tepkilerini daha sık ve yüksek sesle dillendirmeye çoktan başladı.

Devlet yetkilileri, market fiyatlarındaki inanılmaz artışın suçunu üzerlerinden atmak ve aradan sıyrılmak için zincir marketlerin fiyat politikalarını öne sürüyor ve göstermelik cezalar kesiyor. Ancak hepimiz biliyoruz ki devlet, tabiri caizse her sokağa bir şube açılmasına müsaade ettiği zincir marketlerin patronları ile aynı masada, ortak çıkarları için oturmaktadır.

Sermayenin çıkarlarını kendi çıkarlarıyla bir tutan, kapitalist serbest piyasa düzenini koruyan devlet politikalarının tarihin karanlık sayfalarına gömülme zamanı çoktan gelmiştir. Mücadeleye omuz verme bilincinde olan ve mutlak kazanımların ancak bu mücadele sayesinde edinilebileceğini kavrayan sevgili işçi ve emekçi arkadaşlarım; elimizdeki meşaleyi mutfağındaki yangından alabileceğiniz bir tutam ateşle tutuşturup işçi-patron kavgasında safımızı belli edin!

Çiğli Belediyesi işçileri greve çıkıyor

Çiğli Belediyesi'nde 836 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesinde anlaşmaya varılmaması üzerine işçiler belediyeye grev kararı astı.

DİSK Genel İş Sendikası 8 No'lu Şube ile İzmir Çiğli Belediyesi şirketi Çibel A.Ş. arasında süren ve 836 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden anlaşma çıkmadı. 83 maddelik TİS görüşmelerinde 68 sosyal ve ekonomik maddede anlaşma sağlandı, ancak 15 maddede anlaşma sağlanamadı.

Çibel A.Ş. son olarak 17 Mart günü yapılan görüşmede en düşük ücrete yüzde 26 oranında zam önerdi. Ancak toplu sözleşme süreci başladığında enflasyon oranının yüzde 20 olduğunu,

gelen noktada ise enflasyonun yüzde 54'lere ulaştığı hatırlatan işçiler zam teklifini kabul etmedi. 23 Mart günü Çiğli Kasaplar Meydanı'nda toplanan işçiler, "geçinemiyoruz" yazılı pankartla belediye binasına yürüdü ve Çiğli Belediyesi kapısına grev kararı asıldı.

7 Nisan'da greve çıkacaklarını basın açıklamasıyla duyuran işçiler açıklamada güçlerini, cesaretlerini örgütlü olmalarından, birlik olmalarından aldıklarını ifade etti. İşçiler kayıplarını telafi etmeyen teklifler karşısında grev kararında ısrarlı olduklarını vurguladı ve Çibel patronunun dayattığı sefalet ücretine, yoksulluğa teslim olmayacaklarını duyurdu.

Grev alanları birleştirir: 14-15 Mart grevinin gösterdikleri

Sağlık emekçileri ekonomik kriz nedeniyle eriyen maaşlarının yanı sıra çalışma şartlarının günden güne kötüye gitmesine tepki göstermek ve taleplerini hükümete duyurmak için 15 Aralık'ta ve 8 Şubat'ta birer günlük greve çıkmış ancak talepleri karşılanmamıştı. Bunun üzerine sağlık emekçileri aynı taleplerle iki

günlük greve çıktı (14-15 Mart). Böylece sağlık emekçileri 14 Mart Tıp Bayramı'nı grevle karşıladı.

Erdoğan'ın, sağlık emekçilerinin taleplerini karşılamak bir yana onları yok sayan 8 Mart'taki "gidilerse gitsinler" çıkışı, alandaki tepkiyi daha da büyüttü. Sonrasında Erdoğan'ın durumu kurtarmak için

yaptığı açıklamalar grevin etkisini kıramadı. 14-15 Mart grev eylemi, yakın zamandaki en coşkulu ve kalabalık sağlık emekçisi eylemi oldu.

Grev alanlarında yalnızca doktor olmayan sağlık emekçileri de greve yoğun katılım sağladılar. Hem yerel hem merkezî grev alanlarında hâkim örgütler TTB'ye (Türk Tabipleri Birliği) bağlı tabip odaları ve SES'ti (Sağlık Emekçileri Sendikası). Alanları dolduran kitlenin pek çoğu SES ve TTB'ye üye değildi. Büyük kısmı örgütsüzdü, bir kısmı ise farklı sendikalara üyeydiler. Bu da gösteriyor ki TTB ve SES'in bu sağlık emekçilerini de kapsayacak bir dil ve strateji geliştirmesi gerekiyor. Örneğin,

Türk Sağlık-Sen ve Sağlık-Sen, tamamen yönetici pozisyonunda olmayan üyelerinin basıncıyla 14 Mart'ta grev ilan etmek zorunda kaldı. Sarı sendikaların tabanında da mücadeleci, canlı unsurlar mevcut. Bu sendikaların boşalttığı alanı SES'in doldurması şart. Bu da onları sağlık emekçilerinin mücadeleci örgütlerine çekmeyi hedefleyen bir anlayışın hâkim kılınması gerektiğini gösteriyor.

TTB/Tabip Odaları için de aynı şey geçerli. Doktor sendikalarına üye ve pek çoğu genç bu doktorlar içinde, sağlık emekçilerine dönük ayrımcı dile tam angaje olmaması mücadeleci olanları bizzat sahada günbegün dertlerini dinleyerek, be-

raber mücadele ortamları yaratarak kazanılması gerekiyor.

Kendi dar meslekî çıkarını diğer çalışma arkadaşına karşı bencilce savunan, hükümetin yarattığı ve çözmediği sorunların sorumluluğunu onların sırtına yükleyen, ülkenin genel durumuna ve mevcut sağlık ortamına kayıtsız ve belki de en önemlisi bu yolla alandaki potansiyel birleşik mücadeleyi bölüp parçalayan anlayışa karşı (doktor sendikaları); sağlık emekçilerini meslek ve sendika ayrımı yapmaksızın örgütlemeyi hedefleyen, sonuç alıcı eylemler düzenleyen ve sahada aktif çalışan bir örgütlülüğün yaratılması şart.

Gemi söküm şantiyelerinde mücadele devam ediyor

İzmir'in Aliğa ilçesinde 22 gemi söküm şantiyesinin işçileri geçtiğimiz ay, kölelik ücretlerine karşılık 11 günlük fiili greve gitmişlerdi. Gemi söküm işçilerinin fiili grevi, 11 günlük önemli bir mücadelenin ardından sona erdi. Grev sona ererken işçilerin bu mücadeleden kısmi kazanımlar elde ettiği düşünülüyordu. Ancak işçilerin şantiyelere dönüşüyle beraber tablonun düşünülenden çok daha iyi olduğu görüldü. Birçok şantiyede işçilerin günlük ücretleri, grev öncesinde teklif edilen miktarın üzerine çıktı. Grev öncesinde işçilerin ücretlerinin bir kısmı bankaya yatırılırken bir kısmı elden ödeniyordu. Grev sonrasında işçilerin ücretlerinin tamamı bankaya yatmaya başladı.

Gemi söküm patronları, grev sırasında ve grev sona erer ermez, bazı işçileri işten çıkarmışlardı. Birkaç öncü işçinin dışında, işten çıkarılan işçiler de grev sonrasında yeniden işlerine döndüler. Özellikle işten çıkarılan işçilerin geri dönmeleri önemli bir kazanım olarak hafızalara kazındı. Gemi sökümde grevin hemen

arkasından işçiler, yeni mücadeleler için hazırlanmaya başladı. İşçiler şantiyelerde bir yandan fiili grev sürecinin derslerini çıkarmak için güçlü ve zayıf yanlarını değerlendirmeye devam ediyor. Diğer yandan çeşitli toplantılarda ve görüşmelerde şantiyeler arasında birliği sağlayarak yeni mücadeleler için neler yapılması gerektiğini tartışıyor.

Gemi sökümü işçileri yeni mücadeleler için hazırlanmaya devam ederken gemi söküm patronları da yeni mücadeleleri bastırmak için şimdiden hazırlık yapmaya çalışıyorlar. Patronların Aliğa dışından yeni işçi getirmeye başlaması, eskiden olanın aksine kendi aralarında

bol bol toplantı yapmaları, işçilerin karşısındaki cephede de hazırlıkların devam ettiğini gösteriyor. 11 günlük fiili grevin ardından bu kez kazananlar işçiler oldu ama gemi sökümde müsabaka daha bitmedi. İşçiler, bir takım kazanımlar elde etmiş olsa da gemi sökümü gibi her türlü kuralsızlığın yaşandığı bir alanda sorunların bitmeyeceğini biliyorlar. Bu yüzden gemi söküm şantiyelerinin yeni mücadelelere sahne olacağını her fırsatta dile getiriyorlar. Gemi sökümü işçileri, bugün sınırlı da olsa elde ettikleri kazanımları korumak, gelecek mücadelelere bu sefer hazırlıklı olmak için saflarını sıklaştırıyor.

Acarsoy Tekstil'de öncü kadın işçiler sendikal hakları için mücadele ediyorlar

Bursa Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Acarsoy Tekstil'de zorla dayatılan mesai uygulamasından, yemek molasının yetersizliğine, performansa dayalı çalışma baskısından, eşit olmayan ücretlere, uykusuz kalmamaları yönünde imzalatılan sözleşmelerden, işçi sağlığı ve iş güvenliğinde yapılan ihmalkârlıklara kadar birçok konuda yapılan haksızlıklara karşı işçiler, Öz İplik-İş Sendikası'na üye olmayı ve haklarını savunmayı seçtiler. Öncü-

lüğünü kadın işçilerin çektiği örgütlenmede asılsız tutanaklarla önce bir, sonrasında üç kadın işçi işten çıkarılarak fabrika önünde eyleme geçtiler.

Çoğunun kadın işçi olduğu Acarsoy Tekstil'de kadın işçiler bu çalışma koşullarını çok daha ağır yaşıyorlar. Kadın oldukları için aynı işi yapmalarına rağmen erkek işçilerden daha düşük ücret almaları, zam dönemlerinde performans uygulaması olmasına rağmen bunun göz ardı edilmesi, içtikleri çaya karışılması,

namaz kılmalarına izin verilmemesi gibi birçok konuda kadın işçiler daha büyük baskılara maruz bırakılıyorlar. Patron bununla da yetinmemiş, geçmiş dönemlerde kadın işçilerle yapılan iş sözleşmesine iki yıl boyunca hamile kalmamaları yönünde madde eklemiş. Kabul etmeyen işçiler işe alınmamış. Hatta işten çıkarılma korkusuyla hamile kaldığını gizlemek için korse takan kadın işçilerden düşük yapanlar olmuş. Bu durum işçilerin itirazları ve şikâyetleri üzerine geri çekilmiş olsa da kadın işçiler yıllarca bu zulme maruz bırakılmışlar.

Şimdi bu haksızlıklara boyun eğmeyen dört öncü kadın işçi sendikalarıyla birlikte fabrika önünde eylemdeler. Yasal hakları olan sendikalaşma haklarını savunuyorlar. Arkadaşlarını korkmamaya, sendikaya üye olmaya ve kendilerine yapılan insanlık dışı muameleye dur demeye davet ediyorlar. "Güçlü olan biziz, bunu unutmayın!" diyorlar.

Bize yaz, sayfayı takip et, beğen, paylaş!

Kölelerin Roma'ya başkaldırısının önderi, tarihin en tanınmış eşitlik savaşçısı Spartaküs'ün doğduğu topraklar olan Trakya bugün Çorlu, Çerkezköy, Lüleburgaz gibi sanayi havzalarına ev sahipliği yapıyor. Trakya'da metal, gıda, tekstil, petrokimya ve daha birçok işkolundan işçiler sermayeye ve istibdada karşı ekmek ve hürriyet mücadelesi veriyor. Mücadeleci işçiler Spartaküs'ün sesini bugünlere taşıyor ve "patronların kölesi olmayacağız" diye haykırıyor. Trakya İşçisinin Sesi, sektör, işkolu, sendika ayrımı olmaksızın tüm mücadeleci işçilerin bir araya geldiği bir platform olarak sermayeye ve istibdada karşı örgütlenmeyi ve mücadeleyi yükseltmeyi hedefliyor.

trakyaiscisinin sesi

trakyaiscisesi

0530 112 91 09

Armağan Tulun

Hak verilmez alınır! Mücadeleyle, örgütlü güçle!

Asgari ücret zammından sonra özellikle Ocak Şubat dönemi işçi sınıfı mücadeleleri açısından bir yükselişe sahne oldu. Bu dönem şirketlerin kendi zamlarını açıkladıkları aylar olduğu için, işçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak patronlarla ücret pazarlığına girişti, bir bilek güreşine tuttu. Günler içinde dalgalar halinde eylemler farklı sektörlerde yayıldı. Çünkü işçi sınıfı içinde farklı bölükler birbirinden görüyor, birbirinin deneyiminden öğreniyor. Bir fabrikada, işyerinde patronlar düşük zamlarla krizin faturasını işçiye kesmeye mi kalktı, işçiler de bunu kabul etmeyerek birlikte hareket edip fiili eylemlerle, üretimden gelen güçlerini kullanarak talep ettikleri ücreti patrone göre soka soka aldı mı, o zaman kendilerine dayatılan sefalet ücretini kabul etmek istemeyen biz de varız diyor. Aynı yolu tutuyor. "Hak verilmez alınır" gerçeğini görüp hakkını almak için mücadeleye girişiyor.

Bu eylemlerin temel talebi ücret artışı ise, tetikleyicisi de her gün gelen zamlar, enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında ücretlerin günden güne biraz daha erimesiydi. Enflasyon artmaya devam ediyor, çarşı pazar her gün biraz daha el yakıyor, mutfaktaki sönmeyen yangın doğalgaza, elektriğe yapılan zamlarla bütün evi sarmış durumda. Hâl böyle olunca, asgari ücrete yıl ortasında zam yapılması ihtimali konuşulmaya başladı. Bugün içinde yaşadığımız ekonomik ortamda asgari ücrete zam yapılması bir zorunluluktur. Ayrıca mesele sadece asgari ücretle çalışanlarla da sınırlı değil. Ücret zammı, geçinemiyoruz diyerek meydanları dolduran kamu emekçilerinin de talebi, işçi sınıfının diğer kesimlerinin de beklentisi. Ama beklemekle olmuyor, talep etmek, taleplerimiz etrafında mücadele etmek gerekiyor.

İşçi havzalarında herkesin çalışmak istediği, "oranın şartları çok iyi" dediği fabrikalar vardır. Bakın, hepsi de sendikalı, örgütlü fabrikalardır. Ama hepsinin asıl ortak noktası patronları silkeleyen, işçinin gücünü patronlara gösteren mücadelelerin yaşandığı işyerleri olmalarıdır. Mesela Tuzla'da HT Solar fabrikasında parmakla gösterilecek bir sözleşme imzalanıyorsa, en düşük ücret 9 bin lirayı geçiyorsa bu patronun cömertliğinden değil fabrikaya sendikayı 3 günlük işgalle sokan, birliğini koruyan, üretimden gelen gücünü kullanmasını bilen işçilerle karşı karşıya olduğunu bilmesindedir.

MESS sözleşmesine baktığımızda dahi zam oranları istendiği kadar olmasa da örgütsüz fabrikalara göre bu fabrikaların ne kadar avantajlı olduğu ortadadır. Hiçbir şey olmasa bugün milyonlarca asgari ücretli hükümetten ikinci bir zam beklerken sendikalı ve toplu sözleşmeli işyerlerinde işçiler yıl içinde enflasyon zamları almaktadır. Bu haklar da verilmedi alındı. Koçlar, Sabancılar, Renaultlar, Mercedesler çok mu cömert? Tam tersine hangi hakkı nasıl tırpanlarınız nereden nasıl kesinti yaparız diye gözlerini açmış fırsat kolluyor hepsi. Ama 2015 yılının işgalli grevlerinin anısı hâlâ taze. Patronlar da Türk Metal'in sendikacıları da işçinin karşısında bir şekilde ayağını denk almak zorunda.

İşçi sınıfı mücadele ettiğinde ve o mücadeleyi örgütlü bir şekilde verdiğinde, asgari ücret ne kadar olacak, yıl ortasında zam yapılacak mı, ne kadara çıkacak diye kimse'nin iki dudağı arasında çıkacak sözü beklemek zorunda kalmaz. İşyerlerinde patronlara taleplerimizi dayatan ve kazanan örgütlü güçtür. Asgari ücretin açlık ücreti olmasına karşı hükümete taleplerimizi dayatmak için, EYT'ye, 3600 ek göstergeye kalıcı ve gerçek çözümler bulmak için çok daha örgütlü olmak ve mücadeleyi büyütme gerektiği, işçi, kamu emekçisi, emekli, işsiz el ele vermek gerektiği açıktır. Ne demiştik? Hak verilmez alınır! Mücadeleyle, örgütlü güçle! Dipten gelen dalganın bentleri yıkıp aşmasıyla, sektörleri aşan tüm sınıfı kapsayan, işyerlerinden meydanlara taşan bir mücadeleyle, sendikal alandan siyasal alana doğru yükselen bir sınıf örgütlenmesiyle!

Asgari ücrete yeni zam sadece gerekli değil aynı zamanda zorunludur!

Emekçi halk geçinemiyor ve giderek artan gıda fiyatları ile açlıkla yüz yüze geliyor. Bu koşullarda asgari ücrete yeni bir zam talebinin gündemin en üst sırasına çıkmasından daha doğal bir şey yok. Çünkü Türkiye’de asgari ücret “en az” ücret değil milyonlarca işçi ve emekçinin ortalama ücreti niteliğindedir. Hal böyle olunca yaklaşan seçimler dolayısıyla AKP iktidarının ve Erdoğan’ın da sıkışmaya başladığı görülüyor. Çeşitli AKP sözcüleri ve Çalışma Bakanı Vedat Bilgin birbirleriyle çelişen ve muğlak konuşmalar yaptıktan sonra Erdoğan kamuoyu baskısı karşısında “gerekirse yapılır” diyerek kapıyı aralık bırakmak zorunda kaldı. Ancak işçi ve emekçi milyonların karşı karşıya kaldığı tabloya bakıldığında “gerekirse” diyecek bir durum olmadığı asgari ücrete yeni bir zammın üstelik de yılbaşında yapıldığından çok daha yüksek oranda bir zammın yapılmasının zorunluluk olduğu ortaya çıkıyor.

Güneş balçıkla sıvanmaz!

Türkiye’de asgari ücret uzun yıllar boyunca fiilen dört kişilik

bir ailenin zaruri gıda harcamalarından oluşan açlık sınırına endekslenmişti. Ancak son yıllarda asgari ücret açlık sınırını dahi yakalayamıyor. İktidarın TÜİK aracılığı ile rakamları çarpıtması ve gerçekleri gizleme çabası ise halkın çarşıda pazarda yaşadığı hayat pahalılığı karşısında güneşi balçıkla sıvamaya çalışmaktan başka bir anlam ifade etmiyor.

Asgari ücret ilk gündemden itibaren açlık sınırının altındaydı! Makas açılıyor!

Asgari ücret Mart ayında açıklanan resmi enflasyon rakamlarına göre dahi açlık sınırının altında kaldı. Gerçek rakamlara göre bakıldığında ise AKP iktidarının asgari ücrete “rekor zam” yaptığını iddia ettiğinde dahi asgari ücretin açlık sınırının altında olduğu ve makasın aylar geçtikçe daha da açıldığı gözüküyor.

15 milyona yakın işçi-emekçi açlık ücretine mahkûm edildi!

Yılbaşında asgari ücret 4.253 liraya çıkarıldığında TÜİK’in

resmi rakamlarına göre bile açlık sınırı 4.249 liraya ulaşmıştı. Gerçek rakamlara göre ise yılbaşında 6.084 lira olan açlık sınırı giderek artan hayat pahalılığı ile Mart ayında 7.000 lirayı geçti ve hızla yükselmeye devam ediyor. DİSK-AR’ın geçtiğimiz dönemde yayınladığı asgari ücret araştırmasına göre bugün 13-15 milyon işçi açlık sınırının altındaki ücretle çalıştırılmaktadır. Açlık sınırı yükseldikçe ve ücretler sabit kaldıkça yeni işçi kitleleri de açlık kervanına katılıyor.

Hayat pahalılığına karşı çözüm eşel mobil! Ücretlere her ay enflasyon oranında otomatik zam!

Tablo ortada, işçi ve emekçiler yeni bir asgari ücret zammı iste-

mekte sonuna kadar haklı. Ancak bu yetmez. Çünkü yeni zam da hayat pahalılığı karşısında eriyecek. Alım gücü yapılan ücret zammı kadar artmayacak hatta azalmaya devam edecek. Çünkü enflasyon hız kesmiyor. Bu sebeple işçi ve kamu çalışanlarının ücretlerinin enflasyon oranında her ay otomatik olarak artması, toplu sözleşme ve her türlü ücret zammının da bu temel üzerinden gerçekleşmesi

şarttır. Bu öneri karşısında sermaye temsilcileri feryadı basacaktır. Bassınlar! Onlar kârları için ağlıyor. İşçi emekçi ailesi ise açlıkla boğuşuyor ve kan ağlıyor! Milyonlara iş aş veremeyen kapitalist düzen ve onun iktidarı gidecektir. Milyonlara hak ettiği yaşam koşullarına ulaşmak için eşel mobil ancak bir işçi emekçi hükümeti getirecektir.

	Mart 2021- Mart 2022	Mart 2021- Mart 2022	Ocak 2022	Mart 2022	Mart 2022
	Enflasyon	Gıda enflasyonu	Açlık sınırı	Açlık Sınırı	Yoksulluk sınırı
TÜİK (Resmi)	61,14%	70,33%	4.249	5.053	16.054
ENAG (Bağımsız)	143%	180%	6.084	7.258	23.148

Mevzuata göre yıl içinde asgari ücret zammı mümkün

Asgari ücretin yıl sonunda Aralık ayında belirlenmesi bir adettir ancak yasal mevzuatta ne asgari ücret tespit komisyonunun Aralık’ta toplanmasına ne de asgari ücret zammının ancak yılda bir defa yapılabileceğine dair kısıtlayıcı bir hüküm bulunmaktadır. 25540 sayılı asgari ücret yönetme-

liğine göre tek kısıtlama 7. maddede yer alan asgari ücretin “en geç iki yılda bir olmak üzere” belirlenmesidir. Bunun haricinde Çalışma Bakanlığı ne zaman çağırırsa asgari ücret tespit komisyonu toplanabilir ve yeni bir zam yapılabilir. Yani gerekirse asgari ücrete her ay zam yapılmasında bir mevzuat en-

geli yoktur. Nitekim 29 Temmuz 1997’de (Enflasyon oranının yüzde 99 olduğu yıl!) ve 26 Haziran 2002’de (3 Kasım 2002’de yapılan erken seçimlerin öncesinde!) iki defa yıl içinde asgari ücrete ek zam yapılmıştır.

Bunlara rağmen Türk-İş Başkanı Ergün Atalay’ın yıl sonunu

belemeye yönelik ifadeleri, Hak-İş Başkanı Mahmut Arslan’ın ise “mevzuatın önümüze koyduğu gerçekler” diyerek yine 1 Ocak 2023’e işaret etmesi utanç vericidir. Bu sendika ağaları işçilerin taleplerine kulak tıkamayı geçtiler, işçiyeye karşı sermayenin ve iktidarın dahi söylemeye cüret edeme-

diği şekilde konuşuyorlar. Bunlar işçi sınıfının başına çöreklenmiş hainlerdir. İşçilerin bu hainleri başlarından defetmeleri boyunlarının borcudur. Sadece Türk-İş ve Hak-İş üyesi işçiler değil asgari ücret ve civarında ücret alan 15 milyon işçi bu hainlerden hesap sormalıdır.

Koronavirüslü iki yıl patronların ikiyeüzlülüğünü bir kez daha gösterdi

Koronavirüs’ün hayatımıza girişinin ikinci yılını Mart ayında geride bıraktık. Bundan iki yıl önce bütün dünyaya panik hakimken bugün virüs hayatımızın bir parçası haline gelmiş durumda. Fabrikalarda, işyerlerinde önlemler neredeyse tamamen terk edildi. Pandeminin ilk dönemlerinde devlet tarafından getirilen zorunlu uygulamalar işçilere doğru düzgün hiçbir bilgilendirme yapılmadan, gerekli eğitimler verilmeden zorla uygulanmış, dahası patronlar bu zorunlulukları işçilere karşı birer baskı (mobbing) unsuru haline getirmişlerdi. Bugün ise devlet zorunlu uygulamaları kaldırıncaya patronlar da bütün bu uygulamalar aynı zamanda maliyet anlamına geldiği için anında bu uygulamaları terk ettiler.

Sağlığımızı düşünüyoruz dediler, mobbing yaptılar, işten attılar

Bu iki yıllık süreç birçok başka şeyin yanında patronların iki-

yüzlülüğünü ve ellerine geçen her türlü bahaneyi işçilere nasıl baskı uygulamak için kullandıklarını gösterdi. Bütün bu uygulamaları “Sizin sağlığımızı düşünüyoruz.” diyerek yaptılar. Fakat örneğin maske takma zorunluluğu ilk geldiği zamanlarda birçok işçi maske takmıyor diye işten atıldı. Fabrikalarda özellikle yaz aylarında birkaç dakikalığına nefes almak için maskesini indiren işçilere bile uyarı cezaları verildiğine şahit olduk. O gün sözde sağlığımızı düşünenler bugün devlet önlemleri gevşettiği gibi maliyetten kısmak için birçok fabrikada maske dağıtımını uygulamasına son verdiler. Aşı konusu da benzer bir şekilde fabrikalarda işçileri baskı altına almak için bir araç

haline getirildi. Aynı maske kullanımında olduğu gibi “sağlığımız için” bahanesiyle yapılan bu baskı uygulamalarına, aşı ile ilgili bilgilendirici bir eğitim programı eşlik etmedi. İşçileri bilgilendirerek aşya teşvik etmek gerekirken patronlar ellerine geçen bu fırsatı da baskı aracı olarak kullandılar. Pandeminin başlarında işçiler yaygın bir şekilde test olmak isterken testin bir çözüm olmadığını söyleyen patronlar, daha sonraki dönemde aşı olmayan işçilere PCR testini bir ceza unsuru olarak zorunlu yapıp her hafta PCR testi istediler. Bunu yapmayan işçileri ise ekmeleleriyle tehdit ettiler. Önlemlerin kaldırıldığı bugünlerde ise

hasta olan işçilere PCR testi yaptırmaması ve kısa sürede işe dönmeleri için baskı yapılıyor.

Kapitalist düzende işçinin canının da sağlığının da kıymeti yok!

Pandemi süreci boyunca devlet patronlara bir sürü fırsat tanıdı. Bunların başında ücretsiz izin uygulaması geliyor. Bir buçuk yıl boyunca ücretsiz izin uygulaması denetimsiz bir şekilde patronlar tarafından kullanıldı. Birçok iş yerinde sendikalaşma mücadelelerini kırmak için hukuksuz bir şekilde işçiler ücretsiz izne çıkarıldılar. Kapitalist sömürü düzeninde işçilerin canının bir kıymeti olmadığını her yıl sadece Türkiye’de binlerce işçinin iş caniyetlerinde can vermesinden biliyoruz. Koronavirüs ile geçen iki yıl ise patronların ne kadar ikiyeüzlü olabileceğini herkese bir kez daha göstermiş oldu.

Nureddin Nebati'den sermayeye sınırsız sömürü ve yağma için açık çek:

“Bürokrasiyi alaşağı ederiz, arkamızda cumhurbaşkanımız var rahat olun, mevzuatı da değiştiririz!”

Hazine Bakanı Nureddin Nebati yabancı sermayeye yardım için öyle laflar etti ki istibdad rejiminin gerçek yüzünü apaçık ortaya serdi. İşçiler anayasal haklarını kullanıp sendikalaştığında, hak aradığında, sadece mevzuatı değil anayasayı da çiğneyip polisle jandarmayla işçiye saldıran, grevleri gece yarısı karameleriyle yasaklayan, patronların Kod29

iftirasıyla işçi kıyımı yapmasına seyirci kalan, sigortasız işçi çalıştırmaya göz yuman iktidarın politikasını Nebati ne kadar güzel özetlemiş: “Hep beraber kavga edelim, bürokrasiyi alaşağı ederiz, arkamızda cumhurbaşkanımız var rahat olun, mevzuatı da değiştiririz. Cumhurbaşkanlığı sisteminde hızlı adımlar atıyoruz.”

İşte keyfi ve baskıcı yönetim

yani istibdad rejimi budur. Bu yüzden işçiler ve emekçilerin ekmek mücadelesi aynı zamanda bir hürriyet mücadelesidir! Esas gelin, her milletten, memleketten tüm işçiler ve emekçiler olarak ayrı gayrı demeden ekmek ve hürriyet için hep beraber kavga edelim! İstibdadı da alaşağı ederiz sermayenin sömürü düzenine de son veririz!

Hazineye kur korumalı mevduat hortumu: Fatura 600 milyarı bulabilir!

Dövizin fırladığı doların 18 lirayı gördüğü 20 Aralık gecesi Erdoğan, kur korumalı mevduat uygulamasını ilan etmiş ve döviz kurları önemli ölçüde gerilemişti. O dönemde bu uygulamanın hazineye büyük bir yük getireceğini ve bu yükün de yine zamlar, vergiler ve hayat pahalılığı olarak emekçi halka ödeteleceğini söylemiştik. 3 ay geçtikten sonra Erdoğan'ın “dahiyane” formülünün maliyeti de belli olmaya başladı.

Devletin hazinesi deniz mi?

Temsili bir örnekle açıklayacak olursak Erdoğan'ın açıklamasının ardından 100 bin lirayı Kur Korumalı Mevduat hesabına

yatıran bir kişi, 3 ay içinde dolar kuru 11,64 TL'den 14,82'ye yükseldiği için 127.320 lira geri alacak. Uygulamaya göre üç aylık faiz yüzde 4,25 olduğu için 27.320 liranın 4.250 lirasını banka, geriye kalan 23.070 farkı ise hazine ödeyecek. Erdoğan ve AKP iktidarı kur korumalı mevduata 591 milyar liranın yatırılmasından övgüyle bahsediyor. Ancak 100 bin lira için yaptığımız hesabı 591 milyar lira için yaparsak devlet hazinesine üç ayda 136,3 milyara, yıl bazında ise 600 milyara yakın bir fatura çıkıyor ki bundan bahseden yok!

EYT'li den gasbedilenler para babalarına peşkeş çekiliyor!

Örneğin milyonlarca EYT'li ödediği primlerin ve döktüğü alın terinin karşılığını ve gasbedilmiş emeklilik hakkını isterken şişirilmiş rakamlarla devlete maliyeti 100 milyar lira olur diyen yandaş kalemler, iktidar sözcüleri ve bizzat Erdoğan'ın kendisi bu soygun karşısında suskun! Hatta bu yetmiyormuş gibi Kur Korumalı Mevduat avantajını “Yuvam Hesabı” adı altında yabancı şirketlere de açarak yağmaya yabancı şirketleri de ortak ettiler. EYT sorunun çözümü için gereken kaynak çok çok daha az. Bu vesile ile EYT için gerekli

kaynağın maliyet olarak adlandırılmasını reddettiğimizi, işçilerin ödedikleri sigorta primlerinin karşılığının gasbedilmiş olduğunun bir kez daha altını çizmek isteriz.

Nas gitti hokus pokus kaldı: Laiklik bir ekmek ve hürriyet meselesidir!

Erdoğan, “Nas var” diyerek, inşaat sektörünü ve istibdad rejiminin finansmanını önceleyen faiz politikasına dini bir kılıf bulmuştu. Ancak bu politika çökünce piyasa faizleri yükselmeye başladı. Üstüne devlet de kur korumalı mevduatla gizli bir faiz artırımına gitti. İlk gün

uygulamanın gizli faiz artışı olduğunu söylemiştik. Nitekim yukarıdaki örnekte gördüğümüz gibi Merkez Bankası gösterge faizi yüzde 14 olduğu halde kur korumalı mevduatın faizi yüzde 27,3 olmuştur. Erdoğan'ın faize dair dini referanslarının, imanla, Müslümanlıkla ilgisi olmadığı halkta bir göz yanılması yaratmak amacıyla ortaya atıldığı belli olmuştur. Yani Nas gitmiş geriye bildiğimiz hokus pokus kalmıştır. Laikliğin işçi ve emekçiler için bir ekmek ve hürriyet meselesi olduğu, din istismarının sermayenin ve para babalarının elinde bir silah olduğu gerçeği ayan beyan karşımızdadır.

Özelleştirilme yağmasının kaçınılmaz sonucu: Şekerde kaos!

2018'de şeker fabrikaları birbiri ardına özelleştirilirken Erdoğan, fabrikaların devletin sırtında yük olduğunu, zarar ettiğini ve özelleştirmeyle işçilerin, pancar üreticilerinin ve halkın mağdur olmayacağını söylemişti. Söylediği her kelimenin tersi oldu ve bugün şekerde tam bir kaos ortaya çıktı. İşçi çıkarılmayacak dedi, özelleştirilen fabrikalarda yüzlerce işçi işinden ekmeğinden edildi. Çiftçi perişan oldu. Halk en temel gıda maddesi olan şekerde ulaşamayacak duruma geldi!

Özelleştirme çiftçiyi perişan etti

Erdoğan pancar üreticileri mağdur olmayacak demişti. Özel sektörün ucuz fiyat, fire oranlarının yüksek belirlenmesi, sözleşmeleri gerekçe göstererek kesilen fahiş cezalar gibi dayatmaları sonucunda pancar üreticisi adeta bezdirildi. Gübre fiyatları dört katına, mazot fiyatları iki buçuk katına çıkınca, devlet sulama elektriğine tek seferde yüzde 92 zam yapınca sayısı giderek azalan pancar çiftçileri de ekim yapmak-

tan vazgeçmeye başladı. 2021 yılında pancar üretimi yüzde 20 düştü.

Patronlar krizi fırsata çevirdi, devletin zararı katlandı, emekçi halkın mutfağı yangın yerine döndü

Haliyle şeker fiyatları da hızla yükselmeye başladı. En temel gıda ürünlerinden olan şekerin fiyatının artması iktidarı sıkıştırdı. Bunun üzerine devlete ait Türk Şeker tüm şeker üretimini Raf Fiyat Garanti sistemiyle marketlere ve bakkallara yöneltti. Şeker raflarda yerini aldı. Ancak bu sefer de gıda sanayii şeker bulamaz oldu. Şeker fabrikaları özelleştirilmiş olduğu için artık devletin şeker piyasasını düzenlemekten aciz olduğu bu şekilde apaçık ortaya çıktı. Özel firmalar yüksek fiyatlardan piyasaya şeker sürerek krizi fırsata çevirmeye başladı. Erdoğan'ın zarar ediyor diye şikâyet ettiği devlet ise daha büyük zarara sokuldu. Raflardaki şeker fiyatlarındaki yükseliş yavaşlamış gibi gözükse de önümüzdeki dönemde şekerin içine girdiği tüm gıda ürünlerinde

yeni fiyat artışları bizi bekliyor. Yani patronlar yine kendini kurtarıırken olan işçiye, çiftçiye ve emekçi halka oluyor.

Sebeb özelleştirme sonuç kaos! Sorumlu özelleştirmeci AKP iktidarı!

Tüm bu yaşananlar iktidar tarafından tamamen örtbas edilmekte. Özelleştirme yağmasının hesabını vermektan kaçınan iktidar, “stokçular” efsanesi ile adı sanı belli olmayan, bilhassa gizli tutulan birtakım çevrelere ihtar vermekten, ceza kesmekten bahsediyor. İktidar “spekülatörlere aman yok” nidalarıyla hem kendi suçlarını örtbas ediyor hem de puan toplamaya çalışıyor. Oysa şeker spekülasyonuna zemin hazırlayan da, yaşadığımız kaosu oluşturan da, çiftçiyi perişan eden, halkın mutfağını yangın yerine çeviren de bizzat AKP iktidarının özelleştirme politikaları!

Emekçi halkın çözümü: Kamulaştırma ve planlama

Yaşadığımız sorunun sebebi özelleştirme ve piyasa düzenidir. Halkın en temel ihtiyaçları piyasa anarşisine ve özel sektör

yağmasına terk edildiğinde sonuçun ne kadar vahim olabileceğini görmüş bulunuyoruz. İktidarın özel sektöre ve piyasa işleyişine dokunmayan geçici çözümleri gelecekte yaşayacağımız sorunları ağırlaştırmaktan başka bir sonuç vermeyecek. Örneğin çiftçiler üretim yapmayınca gelecek yılın avans fiyatı şimdiden 1.100 liraya çıkarıldı. Ancak piyasa işleyişi ve özel sektör hakimiyeti devam ettikçe enflasyon artacak ve çiftçi bu fiyattan da kâr edemeyecek, üstüne üstlük emekçi halk da çok daha yüksek şeker fiyatları ile karşılaşacak. Bu yüzden çözüm köklü olmalıdır. Özelleştirilen tüm şeker fabrikaları işçi denetiminde ve tazminatsız olarak kamulaştırılmalıdır. Kooperatiflerle birlikte devletin yatırım seferberliği ile şekerde ve tüm tarımda halkın ihtiyaçlarını esas alan bir planlamaya geçilmelidir! Devrimci İşçi Partisi işçinin, emekçinin ve köylünün birlikte kazanacağı, bedelin ise sermayeye ve para babalarına ödeteleceği bu çözümü savunmaktadır.

Levent Dölek

AKP kendine Ortodoks!

Erdoğan'ın "faiz sebep enflasyon sonucudur" iddiası çok tartışıldı. Yerleşik iktisat teorisine tamamen zıt olan bu görüşün öne sürülmesini cehalet olarak niteleyenlerle aynı görüşte olmadık. Bu görüşün istibdad rejiminin siyasal finansmanına öncelik veren, müteahhit inşaat sermayesini fonlayan, bilhassa ihracatçı sektörler ve turizm için emek maliyetlerini azaltmayı, ihracat mallarını görece olarak ucuzlatarak ihracatı arttırmayı hedefleyen politikanın, popülerleştirilmiş bir ifade biçimi olduğunu söyledik. Herhalde AKP iktidarının "batık müteahhitleri kurtaracağız", "Türkiye'yi yabancı sermaye için ucuz emek cenneti yapacağız" ve "tüm bunlar için Merkez Bankasını ve kamu bankalarını hortumlayarak parti kasası haline getireceğiz" demesini beklemiyorduk değil mi?

Erdoğan izlediği ekonomi politikasını "Nas var" diyerek İslami bir kisveye sokarken, Hazine ve Maliye Bakanlığına getirdiği Nureddin Nebati burjuva iktisatçılarına daha havalı görünmek istemiş olacak ki "Biz ortodoks politikaları bir tarafa koyduk. Artık heterodoks politikalar var" diyerek aynı çizgiyi savundu. Ortodoks demek kabaca geleneksel yaklaşıma ve teoriye bağlı kalmak demek. "Geleneksel, ana akım iktisat teorisine bağlı kalmıyoruz sıra dışı politikalar izliyoruz" diyorlar yani. Kulağa hoş geliyor doğrusu. Ama ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz! Erdoğan'ın lafına bakarsanız "Nas var" yani İslam'a göre faiz haramdır! Ama dolar kuru 18 TL'ye fırlayınca ne nas kaldı ne haram! Erdoğan bir gecede "kur korumalı mevduat" ile fiili olarak faiz arttırdı. Hem de ne artış! Döviz kurundaki artışa endekslenmiş ucu açık bir faiz artışıydı bu! Ve Erdoğan ortodoks politika uyguluyordu, döviz kurunu tutmak, enflasyonu dizginlemek için para arzını düşürüyor başka bir ifadeyle faizi arttırıyordu.

Konu asgari ücret tartışmasına geldiğinde bu sefer iktisadi ortodoks papazlığına soyunan Çalışma Bakanı Vedat Bilgin oldu. Gerçek açlık sınırının 6.000 lira olduğu, TÜİK'in resmi gıda enflasyonuna göre dahi asgari ücretin açlık sınırının altında kaldığı, işçi ve emekçilerden yeni bir asgari ücret zammı talebinin yükseldiği yerde Vedat Bilgin "Enflasyon ücret artışı sarmalına sebep olacak bu tür yaklaşımları yanlış buluyorum" diyerek asgari ücret için Aralık'ı işaret etti. Enflasyon ücret artışı sarmalı mı? Heterodoks AKP'liler konu sermayenin kârları olunca nasıl da yine ortodoks iktisat kitaplarının tam orta yerinden konuşuyor ama! Merkez Bankası rezervlerini çarçur etmek, oligarkları fonlamak için kamu bankalarını hortumlamak, müteahhitlere köprü için araç, havaalanı için yolcu, şehir hastanesi için hasta garantisini dolarla vermek, Demirören'e bir milyar dolar karşılıksız kredi vermek, şirketlerin vergi borçlarını silmeler, hiç bitmeyen destekler teşvikler ve tüm bunlar dolayısıyla oluşan bütçe açıklarını karşılıksız para basarak ve fahiş faiz oranlarıyla borçlanarak kapatmak enflasyon sarmalı yaratmıyor ama ücret artışı enflasyon sarmalı yaratacak öyle mi?

Enflasyona sebep olan ücret artışı değil, sermayenin kâr oranını yükseltmek için yaptığı fiyat artışlarıdır. Ortodoks iktisat kitaplarında ücret artışlarının enflasyon yaratacağından sürekli bahsedilir. Ama burjuva iktisadına göre bile bu koşulludur. Ücret artışları enflasyon oranının üstünde olursa, gerçek ücretlerdeki artışla birlikte yükselen talebi karşılayacak bir üretim artışı olmazsa ve ücret dışındaki maliyetlerin sabit kaldığı varsayımı altında ancak bundan bahsedilebilir. Tabii bunları böyle anlatmak Vedat Bey'in ve AKP iktidarının işine gelmez. Bilimsel bir hava katarak söyledikleri sözlerin tercümesi geçinemeyen ve açlık sınırının altındaki asgari ücrete mahkûm edilen milyonların ümüğünü sıkıya devam edecekleridir. Başka bir ifadeyle AKP iktidarı ekonominin tüm musluklarını, sermayenin kârlarını ve istibdad rejiminin finansmanını sağlamak için sonuna kadar açtığı için, ortalama ücret olan asgari ücret artışını ve diğer ücret artışlarını gerçek enflasyonun altında tutarak, talebi kısmaya, enflasyonu böylece dizginlemeye çalışıyor. Ve Erdoğan noktayı koyuyor: "Vatandaşımıza onu aldatacak, yani yapmayacağımız veya yapamayacağımız bir şeyi söylemeyi doğru bulmam. Asgari ücreti tespit için bir komisyon var. Her sene toplanıyor. Dolayısıyla da bunun vakti Aralık'tır."

Aldattınız ve aldatmaya devam ediyorsunuz. Yapabilirsiniz ama yapmıyorsunuz. Ama yapacaksınız. Yapmak zorunda kalacaksınız. Çünkü hak verilmez alınır! İşçiler köleniz halk kulunuz değil bunu öğreneceksiniz! Asgari ücret artınca enflasyon ne mi olacak? Onun da çaresi var... Fabrikalar bankalar devletin devletin işçinin olacak! Çare ortodoks ya da heterodoks burjuva iktisadında değil faizsiz ve sömürsüz düzende yani sosyalizmde!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Dipten gelen dalga 1 Mayıs'a!
İşçiler emekçiler sınıf siyasetine!

1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs'a geçtiğimiz aylarda metalden petrokimyaya, tekstilden tersanelere, kuryelerden sağlık emekçilerine kadar hemen her sektörde işçilerin-emekçilerin grevlerini, direnişlerini, mücadelelerini arkamıza alarak gidiyoruz. Çağrımız dipten gelen ve yükselen bu sınıf mücadelesi dalgasını 1 Mayıs'a taşımak ve işçi bayramımızı, işçi sınıfımızın hem kendi sorunlarını çözmesine hem de sınıf siyasetini yükselterek memleketin kaderinde söz sahibi olmasına vesile kılmak içindir!

Hak verilmez alınır!

Hayat pahalılığı her geçen gün artarken iktidar ve sermaye mevcut koşullarda geçinmeye çalışmamızı istiyor. Biz ise emekçi halkımızı örgütlenerek ve mücadele ederek koşulları değiştirmeye çağırıyoruz! İktidar asgari ücrete rekor zam yaptık dese de alım gücünün artmak yerine daha da azaldığını görüyor ve yaşıyoruz. Şimdi yeni bir asgari ücret zammı gündemdedir. Yeni bir zam lütuf değildir, zorunludur. İşçi sınıfımız iktidar ne kadar zam yapacak diye beklememelidir. **İşçi sınıfımız "hak verilmez alınır" şiarıyla fabrika fabrika örgütlenecek ve hakkını söke söke alacaktır!**

İşsiz iş! Herkese aş!

Bu düzen sürekli işsiz yaratıyor. İşsiz çalışanlara tehdit olarak gösterip herkesi daha fazla ve daha ucuza çalıştırıyor. Sermaye ve iktidar milyonları açlık sınırının altındaki ücretlere mahkûm ederken, zengin daha zengin olmaya devam ediyor. Biz işçi sınıfı ve emekçi halk olarak patronlarla, para babalarıyla, tefeci bankalarla aynı gemide değiliz. İşsiz iş, herkese aş veremeyen bu düzen yerin dibine batsın! Bunu sağlayacak olan işçi emekçi iktidarında **"Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!"**

Emekçi halka hürriyet!

Gücünü sermayenin çıkarlarını korumak, emperyalizme hizmet etmek, ülkeyi yerli yabancı tekeller için bir ucuz emek cenneti haline getirmek için kullanan iktidarla da aynı gemide değiliz. "Milletin bekası" diyerek sermayenin ve emperyalizmin çıkarını milliyetçilik kılıfına sokan iktidarın sözlerine karnımız tok! Emekçi halkın bekası hürriyettir! Ancak hürriyet de bekleyerek gelmez, sermayenin ve emperyalizmin hizmetindeki muhalefetten hayır gelmez! İşçi sınıfımız memleketin kaderine el koymalıdır. Düzen siyasetine karşı sınıf siyaseti yapmalıdır! Her şeyi üreten ve milleti sırtında taşıyan işçi sınıfı için siyaset zincirli meclise figüran, saraya padişah seçmekten ibaret olamaz. Barajsız, yaksaksız seçimler istiyoruz! Düzeni kurtarmak değil değiştirmek için **Zincirsiz bir Kurucu Meclis için ileri!**

NATO'dan çık! NATO'yu yık!

Memleketin kaderi emperyalist zincirlere vurulmuş, ekonominin damarlarında dolar zehri dolaşiyor. Dünya bir büyük savaşa doğru giderken Türkiye'nin NATO üyeliği bir güvence değil en büyük güvenlik tehdidi olarak karşımızda duruyor. NATO emekçi halkımızın kanlısıdır. NATO mahsulü kontrgerilla Kemal Türkler'ler gibi sendikacıların ve nice mücadelecilerin öncüsünün, hürriyet isteyen nice gazetecinin, aydının, devrimcinin katilidir. 1 Mayıs 77'nin failidir, Maraş, Çorum, Gazi, Sivas katliamlarının arkasındaki güçtür! Unutmuyoruz unutturmayacağız! Bir nükleer savaşta İncirlik üssü, bulundurduğu Amerikan atom silahlarıyla ilk hedeftir. Kürecik Radar üssü Ortadoğu'da emperyalizmin bekçi köpeği olan İsrail'e kalkan olmuştur. Suriye'de, Irak'ta, Libya'da, Afganistan'da, Ukrayna'da emperyalizmin taşeronluğunda kaybedilecek tek canımız, harcana-

cak tek kurulumuz yoktur. Biz barış istiyoruz! Ancak barış bekleyerek gelmeyecek. Barış için ekmek ve hürriyet için savaştığımız gibi savaşıyoruz. Barışa giden yol her yerde ve Türkiye'de NATO'nun yenilgisinden geçer! **NATO'dan çıkacağız, emperyalist üsleri kapatacağız, dünyanın en büyük terör örgütü NATO'yu yıkacağız!**

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Sömürücü azınlık emekçi halkı bin parçaya bölmeden yönetmez. Bu yüzden kapitalist sınıflar, milliyetçiliği, mezhepçiliği ve her türlü ayrımcılığı kullanarak kardeş kavgasını körüklemektedir. İşçi sınıfının çıkarı ve çözümü ise eşitlikten yanadır. Dinin siyasi ve ticari istismarına ve mezhepçiliğe karşı laiklik emekçi halkın birliği için gereklidir. Kürt sorununun çözümü de sınıf siyasetindedir. Bu siyasetin gereği Türk ve Kürt arasında tam eşitlik sağlanmasıdır. **İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği birbirinden ayrılmaz bir bütündür!**

İşçiler emekçiler partiye, sınıf siyasetine, devrime!

İşçi sınıfımızın milletin kaderini eline alacak basireti ve ülkenin kötü gidişatına son verecek gücü vardır. İşçi örgütlü olalım ve örgütlü mücadele edelim. Sendikalarımıza sahip çıkalım, denetleyelim ve sınıf örgütleri olarak mücadelenin hizmetine sokalım. Tüm sorunların kaynağının kapitalist sömürü düzeni olduğunu, ekmek ve hürriyet için verdiğimiz mücadelenin bir siyasi mücadele olduğunu unutmayalım. Devrimci İşçi Partisi bu bilinçle tüm işçileri emekçileri 1 Mayıs'ta parti saflarına, sınıf siyasetine, ekmek ve hürriyet için örgütlü devrimci mücadeleye çağırılmaktadır!

İşçi sınıfının kurtuluşu sınıf partisindedir!

İşçi sınıfının çözümü için bağımsız bir sosyalist odak gerek!

Kaybedecek vakit yok!

Toplum bir yanda her türlü krizi fırsata çevirerek zenginleşmenin yolunu bulan küçük bir sömürücü azınlık ile diğer yanda ekonomik krizin faturasını hayat pahalılığı ve işsizlikle ödeyen milyonların olduğu bir yarılma yaşıyor. Buna kutuplaşma da diyebiliriz. Ancak bu kutuplaşmanın siyasette henüz bir karşılığı yok. Cumhuriyet İttifakı ile Millet İttifakı arasındaki kutuplaşmada milyonların çıkarları yok. Her ikisi de patronlar sınıfının birer siyasi odağıdır. Her ikisi de bugünkü yarılmanın aynı tarafında yer alıyor. Her ikisi de emperyalizme hizmet etmektedir.

Cumhuriyet İttifakı istibdad rejimi ile emekçi halkın ensesinde boza pişirmektedir. Ancak Millet İttifakı da işçilerin ve emekçilerin bağımsız şekilde hak araması, siyasete ağırlığını koymasını olası olduğundan o kadar korkmaktadır ki lafta demokrasi ve parlamenter sistemden dem

vursa da sermayenin istibdadını sürdürmekten ve sömürü düzenini korumaktan vazgeçmeyecektir. Daha önce defalarca yaptıkları gibi gerektiğinde iktidarı yeniden Erdoğan'a altın tepsi içinde sunacaklardır. Milyonlarca işçi ve emekçiye işte bu sömürücü küçük azınlığın kendi iç siyasi kavgasında tercih yapması dayatılıyor. HDP ve çevresinde kümelenen ittifak ise bu kavgadan ayrı üçüncü bir odak değil, Millet İttifakı'na eklenen, sermayeye ve emperyalizme karşıtlık içinde olmayan adeta bir iki buçukuncu ittifak niteliğindedir.

Bu tabloda işçi sınıfı siyasetini var etmek için görev sermayeye ve emperyalizmle tam bir karşıtlık içinde olan sosyalistlere düşüyor. Bu görev seçimlerle sınırlı değildir. Esas alanı işyerlerinde, meydanlarda, mahallelerde günbegün verilecek mücadeledir. Ancak seçimlerde

alınacak ortak tutum, emekçi halkın yaşadığı acil ve yakıcı sorunlara karşı işçi sınıfının çözümünü ortaya koyabilmek için elzemdir. Bunun için de seçimlerde, kazanıp kazanılmama olasılığından bağımsız olarak, yürütmeye aday olmak, Cumhuriyet ve Millet İttifakı adaylarının karşısına işçi sınıfının çözümünü yükseltmek için sosyalist bir cumhurbaşkanı adayıyla çıkmak gereklidir. Yaş ve diploma gibi kısıtlayıcı hükümlere rağmen bunu bir işçi-emekçi adayla gerçekleştirmek ise en doğru olandır.

Bugüne kadar bu doğrultuda niyet ve eğilim beyan eden sol

ve sosyalist partiler, niyet beyanından eyleme geçmelidir. Siyaseti hayata uyarlamak, toplumun yaşadığı sınıfsal kutuplaşmaya politikada sınıf kutuplaşmasıyla yanıt vermek yaşamsal önemdedir. Sosyalist bir odak oluşturmak, işçi sınıfını esas ve eksen alan siyasal yanıtı güç birliği içinde vermek bakımından daha fazla zaman kaybedilmemelidir. Millet İttifakı'nda ya da HDP

çevresindeki iki buçukuncu ittifakta sosyalistlerin alacağı tutumu değiştirecek herhangi bir gelişme bekleyemeyiz. Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfının sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız siyasal kutbunu oluşturmak üzere işbirliğine, ittifaka, göreve hazır ve tüm sosyalistleri de bu doğrultuda ivedilikle harekete geçmeye çağırılmaktadır.

Seçim yasalarını değiştirebilirler sınıf mücadelesinin yasalarını ise asla!

Yeni seçim kanunu iktidar ve yandaşları tarafından "seçim barajını yüzde 7'ye indiren düzenleme" olarak lanse ediliyor. Akıllarınca 12 Eylül'ün getirdiği yüzde 10 barajını indirdiği için bu kanunun demokratikleşme yönünde bir adım olduğu izlenimi yaratmaya çalışıyorlar. Oysa durum tam tersi. AKP ve MHP bazı açılardan 12 Eylül cuntasından bile daha gerici, baskıcı ve eşitsiz bir kanun getirdi.

Herkese yasak Erdoğan'a serbest!

El çabukluğu marifetiyle cumhurbaşkanının seçim yasaklarından muaf tutulması en çarpıcı olanı. Seçim yasaklarıyla ilgili bölümden başbakan ibaresini kaldırdılar ama yerine sadece bakanlar yazıp cumhurbaşkanını eklemeyerek Erdoğan'ı yasaklardan muaf tuttular. Zaten halkın parasıyla Külliye'de AKP yemekleri düzenleyen, fiilen tüm devlet olanaklarını seçim kampanyası için kullanan Erdoğan'ın bu illegal ve gayrimeşru davranışına yasal kılf oluşturmak istedikler. İl ve ilçe seçim kurullarına en kıdemli yargıcın başkanlık etmesi zorunluluğunun kaldırılması ve kura yöntemine geçilmesi de tamamen, AKP'li yıllar öncesinden kalan yargıçları ekarte etmeye ve kendi

dönemlerinde yargıç olan ve yükselen, ama daha "gerekçeli karar yazma yeterliliği"ne bile sahip olmadığı resmi Adalet Akademisi kararıyla tescil olmuş olan isimlerin görev almasını ve kritik kararlara imza atmasını hedefliyor. Ayrıca kura sisteminin kendisinin de bir istibdad rejiminin elinde her türlü hileye kapı açabileceği açıktır.

AKP ve MHP'nin eriyen oylarını kâğıt üstünde telafi etme çabası

Bunların dışındaki düzenlemeler ise AKP ve MHP'nin sürekli eriyen oylarını kâğıt üstünde değişikliklerle telafi etmeye, daha az oyla daha fazla milletvekili çıkarmaya yönelik. Ayrıca muhalefet partilerinin ittifaklarının da altına dinamit döküyorlar. Milletvekili sayısı ittifakın oy oranına göre değil, ittifakta yer alan her partinin tek başına aldığı oy oranına göre hesaplanacak. Küçük partileri ittifaktaki büyük partinin listelerinde yer almaya itecek bir düzenleme bu. Millet İttifakı ile birlikte hareket eden siyasal İslam kökenli Saadet, Deva ve Gelecek Partisi seçmenlerinin CHP alerjisini kaşımaya yönelik bir ucuz hesapla karşı karşıyayız. Bunun ters teperek İYİ Parti'yi güçlendirmesi, böylece MHP'den

bu partiye oy akmasına yol açması da mümkün.

Temsilde adaletsizlik

Yeni kurulmuş da olsa mecliste grubu bulunan partilerin 41 ilde örgütlenmeksizin, sadece bu gruba dayanarak seçime girme yeterliliği kazanması kuralı da seçim kanunundan çıkarıldı. Bu da AKP'nin kendi içinden yeni bir partinin daha çıkmasından ne kadar korktuğunu gösteriyor. AKP'nin ekonomide tam anlamıyla çuvallaması ve güç kaybetmesi iktidar değişikliği olasılığını artırırken, fareler gibi gemiyi terk etmek için gözünü filikalara dikenler de çoğalıyor belli ki. Tüm bunlarla birlikte seçim barajının yüzde 7'ye indirilmesi dahi demokratik değil anti-demokratik amaç ve niyetlerle gerçekleştirildi. İktidar cephesi, HDP'nin baraj aşması yönünde demokrasi kaygılarıyla ona verilen oyların, baraj tehlikesi azalınca başka partilere dağılabileceğini umuyor. Dahası diğer bütün düzenlemelerle birlikte düşünüldüğünde barajın indirilmesi temsilde adaleti yani daha fazla partinin meclise

girmesini sağlamıyor, tam tersine bunu engelliyor.

Keyfi ve baskıcı yönetimde istikrar!

Kıscacası istibdad rejimi, elindeki tüm güçleri kullanarak, polisi ve jandarmayı parti memuru haline getirerek, yasaları kendine doğru yontarak, yargıyı da kendinden taraf olacak şekilde işin içine sokarak 2023 seçimlerine hazırlanıyor. Böyle gidilecek bir seçimin adil bir seçim olmayacağı baştan bellidir. Ancak bu durumda emekçi halkın iradesinin sadece sandıklara oy atmaktan ibaret olmadığını hatırlamak zorundayız. AKP-MHP yanlarına ordunun üst kademesini de alarak yasaları değiştirip istedikleri manipülasyonu yapabilirler. Daha önce de yaptılar bunu, karşılığında "Anayasa Mahkemesine gideceğiz" demekten başka bir şey yapamayan, eli kolu bağlı, düzen muhalefeti var. Ama değiştiremeyecekleri şey sınıf mücadelesinin kâğıt üstünde değil hayatın içinde yazılmış, hiçbir despotun icazetini tabi olmayan yasalarıdır.

Şikeli seçimlere, zincirli meclise, figüran milletvekillerine hayır! Yasaksız barajsız seçimler! Zincirsiz Kurucu Meclis!

Düzen muhalefeti Anayasa Mahkemesine gitsin, basın açıklaması yapsın, her zaman yaptığı gibi top çevirsin! İşçi sınıfı ve emekçi halkımız kendi çıkarları, evinin geçimi, çocuklarının geleceği, ekmeği ve hürriyeti için fabrikalarda ve işyerlerinde hareketlenmeli, meydanlara inmelidir! Sınıf mücadelesinin meydanlarından sınıf siyaseti yükselmelidir. Düzen siyaseti işçi sınıfına zincirli meclise figüran seçmeyi dayatıyor. Oysa işçi sınıfı meydanların başrol oyuncusudur. İşçi sınıfı üretimden gelen gücüyle, emekçi halkı seferber etme yeteneğiyle zincirleri kırabilir, barajsız, yasaksız, eşit ve hür seçimlerle zincirsiz bir Kurucu Meclis'in yolunu açabilir. Devrimci İşçi Partisi, emekçi halkı çivisi çıkmış düzeni tamir etmeye değil bu düzeni değiştirmeye, sınıf siyasetine ve devrimci mücadeleye çağırıyor!

Asya

Hindistan işçi sınıfı yolumuzu aydınlatıyor

Hindistan işçi sınıfının da desteklediği çiftçilerin, bir yıldan uzun süren kahramanca direnişleri sayesinde Hindistan'daki sermaye ajanı hükümetin saldırılarını püskürtmeleri daha hafızalarda taze. İktidardaki faşist Modi hükümetinin bir yandan pandemi koşullarını suistimal ederek, bir yandan da elinin altındaki faşist çetelere güvenerek öne sürdüğü ve tarımı "modernleştirme"yi hedefleyen yasa tasarıları, bu direnişin sonunda tamamen geri çekildi. Gazetemizin daha önceki sayılarında ele aldığı Hindistan işçi ve köylülerinin mücadeleleri zincirine bir yeni halka da geçtiğimiz 28-29 Mart günlerinde tüm Hindistan çapında gerçekleşen genel grevle eklendi.

Ülkenin büyük kesimine yayılan bu greve, bazı kestirimlere göre on milyonlarca, bazılarına göre de en azından 200 milyon işçi katıldı. Hükümete (ve onun da arkasındaki silahlı çetelerden oluşan tarihi faşist örgüte) yakınlığıyla bilinen bir sendika hariç tüm sendikalar bu eyleme katıldı. Madencilik sektöründen çeşitli sanayi sektörlerine, ulaşımdan bankacılığa kadar farklı çalışma kollarından katılım gerçekleşti. Birçok eyalette acil hizmetler hariç kamu taşımacılığı tamamen durduruldu. İşçilerin talepleri arasında yakıt fiyatlarına yapılan zamların geri alınması, taşeron ve geçici çalışmayı kolaylaştıran yasa ve uygulamaların durdurulması, kamu

bankalarında devletin elinde olması gereken yasal minimum hisse oranını %51'den %26'ya çeken, hatta kamu bankalarının özelleştirilmesini kolaylaştıran yasaların geri alınması, savunma sanayii işçilerinin özelleştirme ve iş esnekleştirme uygulamalarını protesto etmelerini engelleyen yasanın kaldırılması, kayıt dışı ekonomiyi mücadele ve kayıt dışı çalışan işçilerin iş güvenliği haklarının sağlanması gibi talepler bulunuyor. Hindistan Sendikalar Merkezi'nin bir üst düzey yetkilisinin söylediği gibi: "Demiryollarını, havalimanlarını, limanları, akaryakıt ve doğalgaz rafinerilerini, elektrik altyapısını, her şeyi özelleştiriyorlar. Elimizde hiçbir şey kalmadı artık.

Bizden önceki nesillerin ürettiği ne varsa büyük sermayeye satıldı."

Bu şikayetler bize tanıdık geliyor olmalı, dünyanın her yerinde gerçekleşen bu saldırıların ayrıntılarını farklı olabilir ama özü hep aynıdır. İşte tam da bu nedenle Türkiye işçi sınıfı kendi coğrafyasındaki saldırılara aynı kararlılık ve örgütlülükle cevap verebilmelidir. Ancak

bu şekilde AKP'nin başında olduğu sermaye gericiğine karşı "muhalefet", Batı kültürüne yatkın, emperyalizm ve sermaye hayranı, kendi halkına ve tüm işçilere düşman liberallerden oluşan bir *Amerikan muhalefeti* olmaktan çıkar, işçinin gündemini ve işçi sınıfının nihai kurtuluşunu merkeze alan gerçek bir muhalefet olur.

Avrupa

Fransa'da seçimlerde faşist tehlike

5 yıl aradan sonra, Fransız halkı 10 Nisan'da sandık başına giderek cumhurbaşkanını seçecek. Türkiye'deki sisteme benzer biçimde, adayların hiçbiri yüzde elliye geçemezse, en yüksek oya sahip olan iki aday 24 Nisan'da, cumhurbaşkanlığı seçiminin ikinci turunda karşı karşıya gelecek. Anketlere göre hiçbir aday ilk turda yüzde otuzların üzerine çıkamayacak gibi gözüktüğü için, seçimlerin ikinci tura kalacağına kesin gözüyle bakabiliriz.

Fransa'da sınıf mücadeleleri, 2010'ların ikinci yarısındaki büyük yükselişin ardından nispi bir durgunluk döneminden geçerken, cumhurbaşkanlığı seçimleri de birçok tehlike arz ediyor. Mevcut Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un, seçimlerin ilk turunu rahat denilebilecek bir farkla ilk sırada tamamlaması çok büyük bir ihtimal. Anketlere göre ikinci sırada ise ön-faşist Ulusal Derleniş (Rassemblement National, RN) partisinin lideri Marine Le Pen bulunuyor. 2017 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de bu iki aday son tura kalmış, özellikle seçim öncesi iki aday arasında gerçekleşen tartışma programında Le Pen'in yaptığı büyük hatalar ile Macron

seçimin ikinci turunda %66'ya ulaşmıştı.

Evet, bu sene de ikinci tura kalan adaylar aynı olabilir ama bu kimseyi aldatmamalı. 2022 seçimleri 2017'nin tekrarı olmak bir yana Fransa'da ve dünyada değişen siyasi havayı gösteren tüyler ürpertici bir örnek teşkil ediyor. Neyi kastediyoruz? 2017 seçimlerinde ön-faşizmin adayı Le Pen ilk turda %21 oy alıp, ikinci turda bunu %33'e çıkarabilmişti. Yaklaşan seçimler için de birçok anket Le Pen'i yüzde yirmi hattında gösteriyor. Ama ortada büyük bir fark var. Bu sefer faşizm seçime tek değil iki adayla giriyor. Fransız faşizminin seçimlerdeki ikinci adayı olan Eric Zemmour, hem Fransız büyük sermayesinin bir fraksiyonundan (başta medya patronu Bolloré olmak üzere) hem de irili ufaklı birçok faşist gruptan destek görüyor. Anketler Zemmour'u şu aşamada yüzde 10 seviyesinde gösteriyor. Yani 2017'de Le Pen'le ilk turda %21 oy alabilen Fransız faşizminin, beş yıl sonra daha ilk turdan en az yüzde otuz oy alması, yani oyunu yüzde elli arttırması işten bile değil. Faşizmin oyları iki aday arasında bölündüğü için Macron'un anketler-

de tepede olmasına bakıp aldanan hem kendini hem halkı kandırıyor demektir. 2022 itibarıyla faşizm Fransız siyasetinin en büyük gücü olarak arz-ı endam etmektedir. Dahası, olası bir Macron-Le Pen ikinci turuna dair yapılan anketler (Macron önde gözükmese de) iki adayın çok yakın oylar alacağını işaret ederek tehlikenin büyüklüğünü gösteriyor. Faşizm kapıya dayanmış bulunuyor.

Solun en büyük gücü konumunda olan Boyun Eğmeyen Fransa'nın (La France Insoumise, LFI) lideri Jean-Luc Mélenchon son haftalarda anketlerde hızla yükselse de ikinci tura kalabilmesi oldukça zor görünüyor. Yine

de Fransız siyasetindeki dengeleri büyük oranda değiştirebilecek olan bu ihtimali dikkatle takip etmek gerekiyor. Anketlerde arka sıralarda gözükmekle beraber, devrimci Marksist kökenden gelen iki örgüt olan NPA (Nouveau Parti Anticapitaliste, Yeni Antikapitalist Parti) ve Lutte Ouvrière'in (İşçi Mücadelesi) adayları da seçimde yer alacak. Fransa'daki kardeş grubumuz ROR da (Proleter Devrimci Yeneden Doğuş) bu iki adaya oy verme çağrısında bulundu.

İlk tepki sömürge adalardan

Faşizm tehlikesi yükselirken ve bu yankısını seçim anketlerinde gösterirken, faşizmle nasıl mücadele edileceğinin işaret fişeği Fransız sömürgesi olan iki adadan geldi. Yukarıda andığımız, ön-faşist aday Marine Le Pen, Mart sonunda Karayipler'de bulunan Fransız sömürgesi Guadeloupe'a gitmişti. Faşist aday bir yayına katılmışken, Guadeloupe yurtseverleri "Le Pen, dışarı!" sloganlarıyla yayını keserek, Le Pen ve etrafındakileri yaka paça dışarı attı. Eylemciler, açıklamalarında faşistlerin konuşmasının fikir özgürlüğü değil olsa olsa suç olabileceğini, bunlara kanser mua-

melesi yapılması gerektiğini hatırlatarak Fransız soluna da yıllardır unuttukları bir ders vermiş oldu!

Diğer ve daha büyük gelişme ise Akdeniz'deki Fransız sömürgesi Korsika'dan geldi. Korsika'nın bağımsızlığı için mücadele ederken tutsak düşen Yvan Colonna bulunduğu hapisanede Mart başında saldırıya uğrayıp, belli bir süre sonra hayatını kaybetti. Korsika halkı buna kitlesel eylemlerle karşılık verdi. Özellikle 9 Mart'ta Korsika'nın Bastia, Ajaccio ve Calvi şehirlerinde kitlenin polis karakollarını da hedef aldığı devasa eylemler meydana geldi. Molotof kokteylleri kullanarak ve barikatlar kurarak mücadele eden Korsika halkıyla başa çıkmakta zorlanan Fransız devleti, adaya Fransa ana-karasından takviye kuvvetler yollamak zorunda kaldı. Daha da çarpıcı olanı bu büyük eylemler sonrasında Fransız devletinin en yetkili ağızlarından, Korsika'nın özerkliğini konuşmaya hazır oldukları mesajı geldi! Korsika halkının hatırlattığı gibi, faşizmin yükseldiği bu kritik dönemde Fransa'nın emekçi halkının çaresi enseyi karartmak değil, sınıf mücadelesini büyütme!

Latin Amerika

Arjantin, IMF boyunduruğuna karşı ayakta!

Arjantin'de bir yıldır hükümet ve IMF karşıtı gösteriler birbirini kovalıyor. Eski sağcı cumhurbaşkanı Mauricio Macri, 2018'de seçimleri kaybetmeden önce IMF ile ülke tarihinin gördüğü en büyük borç anlaşmasını (56 milyar doların üstünde!) imzalamıştı. Aynı yıl

IMF karşıtı söylemlerle iktidara gelen sol Peronist Frente de Todos (Herkesin Cephesi) partisi ise hızla emperyalizmin bu alçak kurumuna boyun eğme yolunu seçti. Korona salgınının da tetiklediği %50'nin üzerinde enflasyon ve para birimi Peso'nun Türkiye koşullarını

aratmayan değer kaybıyla beraber hükümet, Macri'den kalma borcu ödemek için kamu hizmetlerinde yeni kesintiler ve özelleştirmeler dayatmaya kalkıştı. Bunun üzerine işçi sınıfı, işsizler ve diğer emekçi kesimler tekrar sokaklara döküldü. Şubat ve Mart aylarında bu gösteriler, 45 milyar dolarlık yeni bir borçlanma anlaşmasının gündeme gelmesiyle neredeyse isyan boyutuna ulaştı.

10 Mart'ta ülkenin önde gelen sendikalarının çağrısıyla başkent Buenos Aires'teki Ulusal Kongre Binası'na yürüyen göstericiler, "IMF'ye hayır!" sloganları atıp Amerikan bayrakları yaktılar. Sendika liderlerinden biri, IMF borcunu

ödemeyi kabul etmenin ülkenin bağımsızlığından ödün vermek anlamına geldiğini söyledi. Arjantin'in burjuva hükümetinin polisi ise göstericilere hırsıyla, şiddetle saldırmaktan geri durmadı! Bunun üzerine sokak çatışmaları başladı, bazı göstericiler ise anlaşma tasarısının tartışılmakta olduğu Kongre binasına taşlarla saldırdı.

Arjantin işçi sınıfı ve emekçi halkı ise IMF'nin varlık sebebinin emperyalist dolandırıcılık olduğunu, hükümetin sözde solculuğunun ise para etmediğini adım adım kavırıyor. Polis şiddetine rağmen sokakları kolay kolay terk etmeyen halk, 10 Mart'taki büyük çatışma kadar sert olmasa da takip eden günler-

de kitlesel gösterilere devam etti. Arjantin'in sözde sol burjuva hükümeti, emperyalist efendilerinin talepleriyle emekçi halkın talepleri arasında yalpaladıkça bu çatışmalar şiddetlenerek devam edecektir.

Öte yandan, halkın öfkesi Kongre içinde İşçi Partisi (PO) üyesi Romina del Pla'nın "bu anlaşma sömürgeleştirme anlaşmasıdır" çıkışında yankı buldu. Çoğu ülkenin aksine Arjantin'de dört kitlesel ve devrimci Marksist partinin liderliğindeki İşçilerin Sol Cephesi – Birlik (FIT-U), önemli bir siyasi güç. Bu da devrimci bir kriz anında gerekli devrimci liderliği olanaklı kılabilir.

50. yıldönümünde Kızıldere Sınıf mücadelesi tarihinden bir sayfa

Her ülkenin işçi sınıfı mücadelesi tarihinde önemli dönüm noktaları vardır. En başta devrimler ve karşı-devrimler gelir. Türkiye’de, burjuvazinin 1960-80 arası yaşanan büyük işçi sınıfı mücadelesi yükselişini bastırarak üzere orduyu öne sürdüğü 12 Eylül 1980 rejimi karşı-devrim denebilecek kadar gerici bir olaydır. 20 yılda elde edilen bütün kazanımları tırpanlamıştır.

Buna karşılık, 1908 ve 1918-23 burjuva devrimlerinin ardından ülkeye kapitalizm yerleştikten sonra bir proleter devrimi yaşanmamış ama proleter devrimler çağını getirip gündeme oturtan bir olay, 15-16 Haziran 1970 büyük işçi ayaklanması yaşanmıştır. Zaten 12 Eylül’de burjuvazinin bu büyük ayaklanmaya gecikmiş yanıtıdır.

Ne var ki, sınıf mücadelesi her zaman iki sınıfın bu derecede gözle görülür biçimde karşı karşıya gelmesiyle yürümez. Bazen sınıf mücadelesi politikanın dar patikalarından geçerken sınıfın büyük kitlesi işin içine girmeden de sınıf için büyük önem taşıyan dönüm noktaları yaşanabilir. İşte bundan tam yarım yüzyıl önce, 30 Mart 1972’de yaşanan Kızıldere olayı böyle bir dönüm noktasıdır.

Kızıldere Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam kararının iptali amacıyla iki devrimci örgütün (THKP-C ve THKO) önderlerinin NATO denen emperyalist askerî aygıtın üç görevlisini kaçırması

karşısında devletin hem devrimcileri hem rehinelere topa tutması, taraması, katletmesi olayıdır. Peki THKP-C ve THKO işçi örgütleri midir ki Kızıldere işçi sınıfı mücadelesinde bir dönüm noktasıdır diyorumuz? Hayır, henüz değildir. O amaçla, yani birer işçi sınıfı partisi olmak üzere mücadele etmektedirler. Devlet onları erken bastırarak ezmeye çalışmıştır. Ama mücadeleleri işçi sınıfını doğrudan ilgilendirmektedir. Görelim.

12 Mart’ın sınıf saldırısına yanıt

Türkiye burjuvazisi, Türkiye İşçi Partisi’nin 1965 seçimlerinde 15 milletvekili seçtirmeyi başarması, DİSK’in 1967’de kuruluşu ile birlikte sınıf mücadelesi sendikacılığın doğması, 60’lı yılların tamamına damgasını vuran militan grevler ve fabrika işgalleri karşısında büyük bir endişeye kapılmıştı. 15-16 Haziran 1970 işçi sınıfı ayaklanması bütün bunların doruğu idi. Burjuva düzeni önce, tarihinde ilk kez işçi sınıfına karşı sıkıyönetim ilân etti. Ardından, dokuz ay sonra, 12 Mart 1971’de ordu hükümete ve parlamentoya “muhtıra verdi”. Süleyman Demirel “şapkasını aldı” ve çekildi. Askerin hâkimiyetinde “partilerüstü” Nihat Erim hükümeti kuruldu. Dönemin Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç “sosyal uyanış ekonomik gelişmeyi aştı” diyordu. Yani işçi fazla “uyanmış”tı,

bilinçlenmişti, hakkını arıyordu! Hizaya getirilmesi gerekiyordu!

12 Mart bu amacında başarıya ulaşamadı. İşçi sınıfının yükselişi çok güçlüydü, bastırılmadı. 15-16 Haziran bir çığır açmıştı. O deprem siyasetin üst yapısında sarsıntılar yaratıyor, sınıfı bastırma çabaları dikiş tutmuyordu. O sarsıntıların en önemlilerinden biri de işçi sınıfının tarihî çıkarlarını temsil eden sosyalist harekette yaşanan yarıma ve yenilenme idi. Sosyalist hareket 1920’li yıllardaki ilk büyük atılımı katliamla durdurulduktan sonra ezikleşmiş, düzene büyük ölçüde adapte olmuş, bütün umudunu patronlar sınıfı içinden bir demokrat kanadın çıkmasına bağlamıştı. Sınıfın heybetli yükselişi ile burjuvazinin şiddet dolu cevabı arasındaki çelişki sosyalist harekette yepyeni devrimci bir atılım getirdi. THKP-C, THKO (ve Kızıldere’de bulunmayan TKP-ML) işte bu devrimciliğin temsilcileri idi.

Kızıldere eyleminin ve THKP-C’nin önderi Mahir Çayan’ın eski reformist düzen soluna en eleştirisi işçi sınıfının bağımsızlığını sağlayacak bir partinin yokluğu idi. 1970-71’de kurulan bu üç örgütün amacı işte bu eksikliği aşmaktı. Bunu yaparken aynı zamanda Türkiye’nin yönetilmesinde ipleri büyük ölçüde elinde tutan, başta ABD olmak üzere emperyalizme ve NATO’ya da meydan okuyorlardı.

Hataları sınıftan bağımsız olarak

devletle hesaplaşmaya girmek, bu hesaplaşmanın sınıfı “uyandıracağını” ve harekete geçireceğini varsaymaktı. Bu, tam da burjuvazinin saldırıya giriştiği anda hareketi baskı güçleri karşısında zayıf bıraktı. 12 Mart’ın tek “başarısı”, Türkiye’de yeni yükselmekte olan devrimci hareketin önderlerini katletmek oldu! İşin gerisini 12 Eylül’e havale edecekti.

Kızıldere’yi unutma!

Ama hiçbir öncü işçi şunu unutmamalıdır: Denizler ve Mahirler hep işçi ve emekçilerin içinde bulundu, grevlere, toprak işgallerine,

“üretici mitingleri”ne destek vermek için koştu. Onlarınki, kitleyi küçümsemek falan değildi. İşçi sınıfı tarafında uyuyan bir partiler sistemine karşı gençlik aşısıydı. Son aşamada belirledikleri yöntem yanlış ama devrimci parti davası doğrudu. Bu yüzdendir ki, katledilmelerine rağmen kurdukları hareketler 1970’li yıllarda büyük kitlelerle buluşmuştu.

Gelecek onların kahramanlığı ile ama Leninizmin devrimci bir işçi partisinin inşası yöntemleriyle kurulacaktır.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde Atlen Yıldırım olunmalı!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi üyesi Atlen Yıldırım yoldaşımızı 6 yıl önce 18 Nisan 2016’da 59 yaşında kaybettik. Çocukluk yaşlarından itibaren son nefesine kadar bir devrimci olarak yaşayan yoldaşımızı son yolculuğuna bir devrimciye yaraşır şekilde uğurlamıştık.

3 Mayıs 1957 tarihinde Kırşehir’in Kaman ilçesinde muhafazakâr bir ailenin ferdi olarak doğan Atlen yoldaşın içinde bulunduğu muhafazakâr ve milliyetçi iklimin içinden çıkıp devrimci mücadele ile tanışması son derece öğreticidir. 60’lı yılların sonunda yükselen sınıf ve gençlik hareketiyle birlikte devrimci fikirler Anadolu taşrasına da yayılır. Nasıl ki devrimci dönemlerde tarihin çarkları hızla dönmeye başlıyorsa, çocuklar da erken olgunlaşmaya, yaşından büyük fikirlerle yoğrulmaya, halkının ve dünyanın kurtuluşu için çözüm aramaya başlar. Deniz Gezmiş’in ismi memleketin her yerinde bir efsane gibi dolaşırken o sıralar orta okul çağında olan Atlen yoldaş “Kim bu Deniz Gezmiş, ne için mücadele verir?”

sorusuna yanıt ararken devrimcilerle ve devrimci fikirlerle tanışmıştır. Devrimci fikirlerle tanışmış olarak kalmayarak Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının hemen ardından çocuk denilebilecek yaşlarda Türk Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) sempatzanı olarak devrimci mücadelenin içine atılmıştır.

Anadolu’nun her köşesinde devrimci mücadele

Atlen yoldaş Deniz Gezmiş’in geleneğinin devamcısı bir dizi ör-

gütün mensubu olarak mücadelesine Aksaray, Kayseri, Kırşehir, Nevşehir gibi şehirlerde devam etmiştir. 80 darbesinden sonra bir dönem siyasi kaçak olarak yaşar, 1998 yılında TKİP yöneticisi olarak tutuklanır, cezaevine girer. 1999 Ulucanlar katliamını yaşayan Atlen yoldaş, 2000 yılında 19 Aralık katliamında da Bartın cezaevindedir. Kalıcı sağlık sorunları yaşayacak kadar zorlu süreçlere girer ama her şart altında bir adım geri atmaksızın örnek bir devrimci olarak ayakta

kalmayı başarır.

55 yaşında devrimci Marksist

Mücadelesini sadece pratik faaliyetlerle sınırlamayan, uzun yıllar sosyalist hareketin Türkiye’deki ve dünyadaki durumunu sorgulayan, araştıran, okuyan Atlen yoldaş adım adım devrimci Marksizme doğru yönelir. 2012 yılında ise kendi deyişiyle devrimci Marksizmin Türkiye’deki en büyük temsilcisi Devrimci İşçi Partisi’ne katılır. Bu adım dahi kendi başına bakıldığında son derece değerli bir örnektir; çocukluğundan 55 yaşına kadar parçası olduğu bir siyasi gelenekten ayrılıp, kendisi için değil işçi sınıfının geleceği için bambaşka bir siyasi geleneğin parçası olmak.

Devrimci Marksizme geç geldiği için sık sık hayıflanan yoldaş hem teorik olarak hem de pratik alanda yoğun bir faaliyetin içerisinde yer aldı. Ölümü öncesinde hastane odasını dahi bir devrimci faaliyet alanına çeviren yoldaş, Deniz Gezmiş’in peşinden devrimciliğe adım atışından son

nefesine kadar yiğit, çalışkan ve alçakgönüllü bir devrimci olarak yaşadı.

Atlen Yıldırım’a örnek olan devrimciler bizlere de örnektir

Kızıldere katliamının, Denizlerin asılmasının 50. yıldönümünü yaşıyoruz. Onlar sınıf bağımsızlığı bayrağını burjuva devlete karşı cepheden mücadeleye bağlayarak, emperyalizme karşı mücadele bayrağını ikirciksiz bir şekilde yükselterek Atlen yoldaş ve binlerce gence o dönem ilham olmuştu. 68 kuşağının anti-emperyalist devrimci önderlerinin mücadelesi bugün de örnek olmaya devam ediyor. Onların mirasına sahip çıkarak, Atlen yoldaşın ölümünden sadece bir yıl önce söylediği “bir değil beş Atlen olmam lazım” sözünü örnek alarak işçi sınıfının Türkiye’de ve tüm dünyada kurtuluşu için, sosyalist dünya devrimi için var gücümüzle, tüm inancımız ve kararlılığımızla mücadele edelim! Denizlerden devraldığımız devrim ve sosyalizm mücadelesinde birer Atlen Yıldırım olalım!

Dünya barışının baş düşmanı NATO ve emperyalizmdir!

Geçtiğimiz Mart ayında sosyalist parti yöneticisi, sendikacı, aydın, sanatçı ve gazeteci bir dizi isim NATO'ya karşı imza kampanyası başlattı. "Memleketin ve dünyanın geleceği için sorumluluk almak isteyen herkesi Türkiye'nin NATO üyeliğine, ülkemizdeki NATO üslerine ve askeri varlığına karşı mücadele etmeye; NATO'ya karşı aklını, öfkelerini ve gücünü birleştirmeye çağırıyoruz" denilen imza metnini Gerçek gazetesi okurlarıyla paylaşıyoruz:

Geçtiğimiz yüzyılda sosyalizme ve dünya işçi sınıfına karşı kurulan ve o günden günümüze kadar eylemleriyle kanlı saldırılara ve terör eylemlerine yataklık eden NATO dünya barışını tehdit eden bir numaralı odaktır. Yugoslavya'nın parçalanması, Afganistan, Kuzey Afrika'ya dönük müdahalelerin, Yunanistan üzerinden Akdeniz'in, Doğu Avrupa ülkeleri üzerinden ise Karadeniz'in hedeflenmesi emperyalizmin yayılmacılık adımlarının en somut göstergeleridir. Bunların hepsinin arkasındaki emperyalist odağın NATO olduğu ise açıktır. Milyonlarca insanın ölümüne neden olan Irak işgali de NATO'nun başat güçleri olan ABD ve Britanya emperyalizmi öncülüğünde ve çok sayıda NATO üyesi ülkenin katılımıyla gerçekleştirilmiştir.

Emperyalizmin çıkarlarının daimi bekçisi ve Filistin halkının katili Siyonist İsrail, 2017'deki işbirliği anlaşmasından bu yana NATO'nun Ortadoğu'daki bir parçasıdır.

NATO, dünya üzerinde emperyalist yayılmacılığın askeri gücü ve savaşların baş sorumlusudur.

NATO, Avrupa'da Gladio, Latin Amerika'da ölüm mangeları, Türkiye'de işçi sınıfına, emekçi halka karşı Maraş, Çorum, 1 Mayıs katliamlarını, faili meçhulleri işleyen kontrgerilla olarak karşımıza çıkan, bugün Ukrayna'da neo-Nazi çetelerinin, paramiliter/karşı-devrimci yapıların örgütleyicisi ve yöneticisidir. NATO emekçi halkların ve işçi sınıfının baş düşmanıdır.

Putin'in milliyetçi ve devrim düşmanı politikaları NATO karşıtı mücadeleden geri durmamıza sebep olmayacaktır. NATO saldırganlığının karşısında devrimci ve sosyalist bir kuvvet oluşturmak, emperyalizmi nihai yenilgiye uğratabilecek mücadele yolunu da berraklaştıracaktır.

Emperyalizmin çıkarları adına, Sovyetler Birliği'nin dağıl-

masından sonra dur durak bilmeden genişleyen ve bünyesine yeni ülkeleri katan NATO yayılmacılığı gayrimeşrudur ve buna karşı çıkılmalıdır.

Ülkemizin 1952 yılında NATO'ya üyeliği Türkiye'yi emperyalizme daha bağımlı hale getirmiş ve emperyalist yayılmacılığın parçası yapmıştır. Türkiye'nin NATO üyeliğini de gayrimeşru buluyor ve buna karşı çıkıyoruz. 6. Filo askerlerinin denize dökülmesinde sembolleşen Türkiye sosyalist ve devrimci hareketinin, işçi sınıfının ve gençliğinin anti-emperyalist birikim ve geleneğine sahip çıkıyoruz. Emperyalist saldırganlıkla her türlü ortaklığı ve işbirliğini reddediyoruz.

- Türkiye NATO üyeliğinden derhal çıkmalıdır.
- Ülkemizdeki tüm NATO ve ABD üsleri kapatılmalı, topraklarımızda NATO ve ABD askeri varlığına izin verilmemelidir.
- NATO'nun Ukrayna'daki emperyalist savaşına tek asker, tek kuruş, tek kurşun yok!
- Montrö Sözleşmesi hükümlerinin delinmesine izin verilmemeli, Karadeniz'e kıyısı olmayan ülkelerin savaş gemilerinin tahrikleri engellenmelidir.
- Bizler ülkemizin bu suç örgütünün üyesi olmasını istemiyoruz! Memleketin ve dünyanın geleceği için sorumluluk almak isteyen herkesi Türkiye'nin NATO üyeliğine, ülkemizdeki NATO üslerine ve askeri varlığına karşı mücadele etmeye; NATO'ya karşı aklını, öfkelerini ve gücünü birleştirmeye çağırıyoruz!

Filistin Dostları Siyonist katil Isaac Herzog'a "Defol!" dedi

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları Platformu, 9 Mart Çarşamba günü İsrail cumhurbaşkanı Isaac Herzog'un istibdad rejiminin davetlisi olarak Türkiye'ye yaptığı ziyareti protesto etmek üzere İstanbul'da bulunan İsrail sözde konsolosluğu önünde #HerzogDefol kampanyası, TOKAD ve Eğitim İlke Sen'in de katılarak destek verdiği bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Platform sözcülerinden Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek, hem Siyonist Herzog'u hem de onu Türkiye'ye davet edenleri protesto etmek üzere konsolosluk bina-

sının önünde toplandıklarını ifade etti, ömrünü emperyalizme ve İsrail Siyonizmine karşı mücadeleye adanmış olan, bilfiil Filistin'de çarpışmış olan devrimcileri, Denizleri, Mahirleri andı.

Basın açıklamasında Herzog'un ziyaretinden duyulan öfke dile getirilirken, Herzog'un cumhurbaşkanı olduğu İsrail'in işgalci bir Apartheid devleti olduğu, yaklaşık yüz yıldır emperyalistlerin yardımıyla Filistin'de bir etnik arındırma uyguladığı belirtildi, İsrail ile yakınlaşmanın emekçi halkımızın çıkarları ile kesinlikle zıt olduğu söylendi. Filistin Dostları açıklamasında

ayrıca, İsrail ile yakınlaşmanın sonucunun yıllardır vurgulandığı üzere Filistin halkına ait doğalgazın İsrail tarafından çalınmasında işbirliğini içereceği, bu projenin de ne Filistin ne Türkiye ne de bölgenin diğer halklarına bir yararı olacağı ifade edildi. Yapılması gerekenin İsrail'e yönelik boykot ve yaptırımlar uygulanması, İsrail ile askerî, ticarî, diplomatik ve istihbarî tüm ilişkilerin sonlandırılması ve ilk elden de Ankara'da ağırlanan Herzog'un ülkeden kovulması olduğu vurgulandı.

Sungur Savran

Savaş nereye gidiyor?

Devrimci İşçi Partisi birçok bildiri ve yazı temelinde Ukrayna'da yaşanmakta olan savaşın aslında emperyalizmin ve onun askerî aygıtı NATO'nun ürünü olduğunu kanıtlarıyla ortaya koydu. Savaşın nedenlerinin ta Sovyetler Birliği'nin 1991 çöküşüne kadar geri gittiğine işaret ettik: NATO'nun Rusya'yı kuşatmak üzere o zamandan bu yana Doğu Avrupa'da 13 ülkeye yayıldığını gösterdik. Şimdi Kuzey'de İsveç ve Finlandiya'yı da savaş cephesine katmak için basınç uyguladığına değindik. Orta Asya'yı da Rusya aleyhine döndürmeye çalıştığımızı belirttik. Ama en önemlisi Rusya'ya komşu Ukrayna, Gürcistan, Moldova, Azerbaycan gibi ülkeleri NATO'ya katma çabasının Rusya'nın bağına nükleer silah dayamak olduğunu vurguladık. Bütün bunların sonucunda yaşanan savaşın sorumluluğunun Rusya'da olmadığını gösterdik.

Bir tek cevap gelmedi. Sağda ve daha kötüsü solda, Rusya'yı suçlama korusu, kendi tezlerinin zayıflığını ezici kanıtlarımızı suskunlukla karşılayarak gizlemeye çalıştı. Bir savaşı başlatmanın kendiliğinden haksız bir savaş verme anlamına gelmediğini gözlerden saklamaya çalıştı. Putin'in diktatörlüğünün (doğru bir iddia) konuyla hiçbir ilgisi olmadığını saklamaya çalıştı. Rusya'nın komşularını ezmeye çalıştığı iddiasının bugünün somut güçler dengesine hiçbir şekilde denk düşmediği gerçeğinin üzerini örttü. Bazı aydınlar cafcıflı bildirimler yayınladı, NATO'nun adını bile ağzına alamadı. Gelecekte burslarını, konferans davetlerini, kariyerlerini engeller diye. Sonuçta, hepsi savaşın sorumluluğunu Rusya'ya yükleyerek **emperyalizmin ve NATO'nun dünyanın tamamını savaşa sürüklemekte olan politikasının kefli oldu.**

Şimdi genel bağlamın ötesine geçerek, savaşın nereye gittiğini anlamamanın zamanı. Zira insanlığı gelecekte çok daha büyük felaketlerden korumak gerçek bir ihtiyaç. Önce şunu saptamalıyız: ABD ve Britanya, NATO'yu da kullanarak, Rusya'yı bir savaşa bilerek sürüklemişlerdir. Amaç hem Rusya'nın askerî olarak güçlü ve zayıf yanlarını keşfetmek, hem Rus ordusunu ve halkını yormak, hem yaptırımlar yoluyla Rusya'yı yoksullaştırmaktır. Bu, kendi başına büyük bir tehlikedir. Sadece emperyalizmin Rusya ve Çin'i dizleri üzerine çökerterek dünya halkları üzerinde sınır tanımaz bir hâkimiyet elde etme çabasına hizmet edeceği için değil. Rusya gibi yüzyıllardır dünya jeopolitiğinde şöyle ya da böyle güçlü bir konuma sahip olmuş bir ülkeyi köşeye sıkıştırarak çok tehlikeli bir yola sokabileceği için de.

Bu olasılıkları göz önüne alarak dünya halklarının bir an önce Ukrayna'nın kukla hükümetinin NATO'ya girmemeyi, topraklarına nükleer silah yerleştirmemeyi, hatta tarafsızlık statüsünü kabul etmesi için basınç yapması tek âdil ve doğru tutumdur. Bu "Rusya geri çekilsin, Ukrayna kazansın" diyerek yapılamaz. O politika NATO'yu iyice azdırır. Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir! Yapılması gereken, vekâlet savaşı veren Ukrayna'nın ardındaki NATO'ya darbeler vurulmasıdır. DİP'in "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" şiarı en doğru tutumdur.

Bu sağlanmazsa NATO Rusya'yı zayıflatmış olduğu bir anda amacına ulaşmak üzere savaşın genişlemesi yolunda bir bahane yaratarak dünya savaşıyla sonuçlanacak bir çatışmayı ve nükleer savaş tehlikesini bile tetikleyebilir. Tarafsızlık taraftarları ve daha da kötüsü NATO'yu ağzına bile almayan emperyalizm işbirlikçileri o zaman saklanacak gölge bulamayacaklardır.

Ama emperyalistler sadece Rusya'yı zayıflatmakla kalmıyorlar. Rusya'ya açtıkları ekonomik savaş dünyanın tamamını adım adım bir felakete sürüklüyor. Çok önemli bir noktaya parmak basalım: Ruble emperyalizmin yaptırımları dolayısıyla başta büyük değer yitirmişken bugün eski değerine kavuşmuştur. Buna karşılık, Rusya ve Ukrayna gibi dünyanın hububat ve yemelik yağ bakımından ambarı olan iki ülkenin ticaretinin darbe yemesiyle gıda fiyatları ve daha da önemlisi petrol ve doğal gazda dünya birinciliği için Suudi Arabistan'la yarışan Rusya'nın üzerindeki engeller dolayısıyla enerji fiyatları dünya çapında çıldırmıştır.

Bu, bir yandan muazzam bir enflasyonist baskı yaratmakta, dünya çapında hayat pahalılığını dayanılmaz hale getirmekte, Türkiye'nin "yerli ve milli" sorunlarını kışkırtmanın yanı sıra bütün ülkelerde halk yığınlarının felakete sürüklenmesine yol açmaktadır. Öte yandan da dünya ekonomisini Üçüncü Büyük Depresyon'un ve Trumpvari politikaların darbesinden sonra bir üçüncü kez parçalayarak üretimin ve yatırımın düşmesine, işsizliğin ve sefaletin artmasına yol açmaktadır. Kapitalizm, büyük kriziyle insanlığı bir kez daha felaketin eşğine getirmiştir.

Hem savaşın hem ekonomik çöküşün bir tek kalıcı çözümü vardır: Sınıf mücadelesi ve onun doruğu olacak olan muzaffer devrimler. Bugün örgütlenmek işçi sınıfı ve emekçiler için sadece, olağan dönemlerde olduğu gibi, insanca bir yaşam için gerekli değildir. Bir bütün olarak insanlığın varoluşunun savunulması için elzemdir.